

இனம் | INAM (IETS)

E-ISSN: 2455 - 0531 | UAN: TN0300061112

மலர் : 9 | இதழ் : 37 | பிப்ரவரி | 2024 | Vol.: 9 | Issue: 37 | February |

2024

பல்துறை - பன்னாட்டு இணைய தமிழாய்விதழ் | இருமொழி |
காலாண்டிதழ்

Multi - Disciplinary International E-Journal for Tamil Studies | Bi-Lingual | Quarterly

கலை | இலக்கியம் | மொழியியல் | மானுடவியல் | நாட்டுப்புறவியல் |
ஊடகவியல்

பண்பாட்டியல் | தொல்லியல் | கணினித் தமிழ் | இயற்கை
மொழியாய்வு

Arts | Literature | Linguistics | Philosophy | Folklore | Media Culture | Archeology
Tamil Computing | Science Tamil NLP

பதிப்பாசிரியர் | Chief Editors

முனைவர் மு. முனீஸ்மூர்த்தி | Dr. M. Munees Moorthy

தமிழ் உதவிப் பேராசிரியர், பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி - 17

Assistant Professor in Tamil, Bishop Heber College, Trichy - 17

முனைவர் சத்தியராஜ் தங்கச்சாமி | Dr. Sathiyaraj Thangasamy

தமிழ் உதவிப் பேராசிரியர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணா ஆதித்யா கலை மற்றும் அறிவியல்
கல்லூரி, கோயம்புத்தூர் - 42

Assistant Professor in Tamil, Sri Krishna Adithya College of Arts and Science, Coimbatore - 42

வெளியீடு: இனம் பதிப்பகம், கோயமுத்தூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா

Publication: Inam Pathippagam, Coimbatore, Tamil Nadu, India

+91 9677821364, +91 9600370671, inameditor@gmail.com, www.inamtamil.com

வடிவமைப்பு | Designing

இரா. அரிகரசுதன், அனலி | R. Ariharasuthan, Anali

ஆசிரியர் குழு

முனைவர் ஆ. மணி, பாரதிதாசன் அரசு மகளிர் கல்லூரி, புதுச்சேரி.
முனைவர் க.பாலாஜி, பூசாகோ கலை அறிவியல் கல்லூரி (த.), கோயம்புத்தூர்.
முனைவர் இரா. குணசீலன், பூசாகோ கலை அறிவியல் கல்லூரி (த.), கோயம்புத்தூர்.
முனைவர் ந. இராஜேந்திரன், பூசாகோ கலை அறிவியல் கல்லூரி (த.), கோயம்புத்தூர்.
முனைவர் ப. சிவமாருதி, சிங்மாய் பல்கலைக்கழகம், தாய்லாந்து.
முனைவர் இரா. இராஜா, தேசியக் கல்லூரி (த.), திருச்சி.
முனைவர் ச. முத்துச்செல்வம், தியாகராசர் கல்லூரி (த.), மதுரை.
முனைவர் எ.பி. எச். அகம்மது சிப்லி, இலங்கைத் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.
முனைவர் கிங்ஸ்டன் பால் தம்பராஜ், சுல்தான் இட்ரிஸ் கல்வியியல் பல்கலைக்கழகம், மலேசியா.
முனைவர் தெ. வெற்றிச்செல்வன், அயல்நாட்டுத் தமிழ்க்கல்வித் துறை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
முனைவர் பாரதிராஜா சக்கரவர்த்தி, அயர்லாந்து கால்வே தேசியப் பல்கலைக்கழகம், அயர்லாந்து.
முனைவர் டி. தேன்மொழி, எஸ். எஸ். என். பொறியியல் கல்லூரி, சென்னை.
திரு ப. கமலக்கண்ணன், ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், புதுதில்லி.
திரு யாழ்ப்பாவாணன், யாழ்ப்பாணம், வடமாகாணம், இலங்கை.
திரு இரா. அரிகரசுதன், டி. ஜே. வடிவமைப்புக் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்.

Editorial Team

Dr. A. Mani, Bharathidasan Government College for Women, Pondicherry.
Dr. G. Balaji, PSG College of Arts and Science (Autonomous), Coimbatore.
Dr. R. Gunaseelan, PSG College of Arts and Science (Autonomous), Coimbatore.
Dr. N. Rajendran, PSG College of Arts and Science (Autonomous), Coimbatore.
Dr. B. Sivamaruthi, Chiang Mai University, Thailand.
Dr. R. Raja, National College (Autonomous), Trichy.
Dr. S. Muthuselvam, Thiagarajar College (Autonomous), Madurai.
Thiru F. H. Ahamed Shibly, South Eastern University of Sri Lanka, Sri Lanka.
Dr. Kingston Paul Thampuraj, Sultan Idris Education University, Malaysia.
Dr. D. Vetrichelvan, Department of Tamil Studies in Foreign Countries, Tamil University, Thanjavur.
Dr. Bharathi Raja Sakkaravarthi, National University of Ireland Galway, Ireland.
Dr. D. Thenmozhi, SSN College of Engineering, Chennai.

Thiru. P. Kamalakkannan, Jawaharlal Nehru University, New Delhi.

Thiru Yarl Pavanam, Yarlpanam, Vadamaahaanam, SriLanka.

Thiru R. Ariharasuthan, D J Academy of Design, Coimbatore.

ஆலோசனைக் குழு
முனைவர் ச. இராசாராம், நாகர்கோயில்.
முனைவர் சிலம்பு நா. செல்வராசு, புதுச்சேரி.
முனைவர் ந. வேலுச்சாமி, சேலம்.
திரு ச. ஸ்ரீகந்தராசா, ஆஸ்திரேலியா.

Advisory Team

Dr. S. Rajaram, Nagercoil.

Dr. Silambu N. Selvarasu, Pondicherry.

Dr. N. Veluchamy, Salem.

Thiru S. SriKantharasa, Australia.

மதிப்பீட்டறிஞர் குழு
முனைவர் அ. மணி, பாரதிதாசன் அரசு மகளிர் கல்லூரி, பாண்டிச்சேரி.
முனைவர் க. பாலாஜி, பூசாகோ கலை அறிவியல் கல்லூரி (த.), கோயம்புத்தூர்.
முனைவர் இரா. குணசீலன், பூசாகோ கலை அறிவியல் கல்லூரி (த.),
கோயம்புத்தூர்.
முனைவர் ந. இராஜேந்திரன், பூசாகோ கலை அறிவியல் கல்லூரி (த.),
கோயம்புத்தூர்.
முனைவர் ப. சிவமாருதி, சிங்மாய் பல்கலைக்கழகம், தாய்லாந்து.
முனைவர் இரா. இராஜா, தேசியக் கல்லூரி (த.), திருச்சி.
திரு இரா. அரிகரசுதன், டி. ஜே. வடிவமைப்புக் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்.

Reviewer Team

Dr. A. Mani, Bharathidasan Government College for Women, Pondicherry.

Dr. G. Balaji, PSG College of Arts and Science (Autonomous), Coimbatore.

Dr. R. Gunaseelan, PSG College of Arts and Science (Autonomous), Coimbatore.

Dr. N. Rajendran, PSG College of Arts and Science (Autonomous), Coimbatore.

Dr. B. Sivamaruthi, Chiang Mai University, Thailand.

Dr. R. Raja, National College (Autonomous), Trichy.

Thiru R. Ariharasuthan, D J Academy of Design, Coimbatore.

உள்ளடக்கம்

வெள்ளியங்காட்டான் படைப்புகளில் திராவிடக் கருத்தியல் Dravidian Ideology in Veliangatan Works.....	
முனைவர் இரா. இராஜா.....	1
கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் கடிதங்கள் (ஒரு கவிஞனின் இதயம் எனும் நூலை முன்வைத்து) KAVINGAR VELLIYANKATTANIN KADITHANGAL (ORU KAVINGANIN ITHAYAM ENUM NUULAI MUNVAITHTHU)	
முனைவர் சே.முனியசாமி.....	13
கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் கவிதைகளில் மனிதம் Kaviñar velliyañkāṭṭāṇ kavitaikaḷil maṇitam...	
முனைவர் ந.இராஜேந்திரன்.....	26

வெள்ளியங்காட்டான் படைப்புகளில் திராவிடக் கருத்தியல் Dravidian Ideology in Veliangatan Works

முனைவர் இரா. இராஜா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருச்சிராப்பள்ளி - 1. Email ID: rajar@nct.ac.in

DOI: [10.5281/zenodo.10714140](https://doi.org/10.5281/zenodo.10714140)

ஆய்வுச்சுருக்கம்

வெள்ளியங்காட்டான் (1904 - 1991) கொங்கு வட்டாரத்தில் வாழ்ந்த கவிஞர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் (1942) எழுதத் தொடங்கிய அவர், தமிழுக்குப் பல படைப்புகளைக் கொடுத்துள்ளார். அவற்றின் உள்ளடக்கம் சார்ந்த ஆய்வுகள் மிகுதியாக வெளிவரவில்லை. குறிப்பாக, அவர் படைப்புகளில் காணப்படும் செய்திகளைக் கருத்தியல் அடிப்படையில் பகுத்து ஆராயும் முயற்சி மேற்கொள்ளப் பெறவில்லை. இந்திய/ தமிழக அரசியல் பொருளாதாரம் மற்றும் கலை இலக்கியத் துறைகளில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் செல்வாக்குப் பெற்ற கருத்தியல்களான இந்திய தேசியம், பொதுவுடைமைத் தத்துவம், திராவிட இயக்கம் போன்றவற்றுள் வெள்ளியங்காட்டானிடம் எது மிகுதியான செல்வாக்கைச் செலுத்தியுள்ளது என்பதை இக்கட்டுரை ஆராய முற்படுகிறது. கவிஞன் (1967), அறிஞன் (1977), தமிழன் (1979) ஆகிய மூன்று படைப்புகளைக் களமாகக் கொண்டு இம்முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது. தென்னிந்தியாவின் பூர்வ குடிகள் திராவிடர்கள் என்பதையும், அவர்களின் அரசியல், பண்பாடு, மொழி, கலை இலக்கியங்களின் மீது ஆரியர்கள் நெடுங்காலமாக ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகிறார்கள் என்பதையும் அடைப்படையாகக் கொண்டு திராவிடக் கருத்தியல் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் தாக்கம், வெள்ளியங்காட்டான் படைப்புகளில் எந்தெந்த வகைகளில் வெளிப்படுகிறது என்பதை இக்கட்டுரை இனங்காட்டுகிறது. இதன்மூலம் இதுவரை திராவிட இயக்கக் கவிஞர்களாக இனங்காணப்பட்டோர் வரிசையில் வெள்ளியங்காட்டானும் சேர்கிறார். மேலும், அத்தகையோர் படைப்புகளில் வெளிப்படும் திராவிட இயக்கக் கருத்துகளுடன், வெள்ளியங்காட்டானையும் விரிவாக ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்யும் வாய்ப்பினை இக்கட்டுரை ஏற்படுத்தித் தருகிறது.

Abstract

Velliyankattan (1904 - 1991) was a poet who lived in the Kongu region. He started writing in the mid-twentieth century (1942) and has given many works to Tamil. There have not been many studies on the content of his works. In particular, there has been no attempt to analyze the messages found in his works based on ideology. This article attempts to examine which of the ideologies that gained influence in the mid-twentieth century in the fields of Indian/Tamil Nadu politics, economics, and art and literature, such as Indian nationalism, communism, and the Dravidian movement, had the greatest influence on Velliyankattan. This effort is undertaken with three works, namely "Kavignar" (1967), "Arignan" (1977), and "Tamilan" (1979). The Dravidian ideology is built on the basis that the original inhabitants of South India are Dravidians and that the Aryans have been dominating their politics, culture, language, art, and literature for a long time. This article identifies the ways in which its impact is reflected in Velliyankattan's works. Through this, Velliyankattan also joins the ranks of those who have been identified as Dravidian movement poets so far. Additionally, this article provides

the opportunity to examine Velliyankattaa in detail in comparison with the Dravidian movement ideas that appear in the works of such people.

Keyword: வெள்ளியங்காட்டான், திராவிடக் கருத்தியல், ஆரியம் X திராவிடம், திராவிட இலக்கியம்

கலை இலக்கியப் போக்குகளைத் தீர்மானிப்பதில் சமூகச் சூழலுக்குப் பெரும்பங்குண்டு. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமிழ் நிலப்பரப்பில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ், பொதுவுடைமை இயக்கம், நீதிக்கட்சி போன்ற இயக்கங்கள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. இந்திய விடுதலைக்குப் பிந்தைய பதின் ஆண்டுகளில் பகுத்தறிவுவாதமும் திராவிடக் கட்சி அரசியலும் இந்தித் திணிப்பு எதிர்ப்புப் போராட்டங்களும் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் பெரும் தாக்கத்தைச் செலுத்தின. அவை கால் நூற்றாண்டு காலம் கருக் கொண்டு வளர்ந்து வந்தாலும் 1960-களின் பிற்பகுதியில் வீச்சாக வெளிப்பட்டன. இப்போக்கு அன்றைய கலை இலக்கியவாதிகளை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பாதித்தது. அதனை ஏற்றும் எதிர்த்தும் செயல்பட வேண்டிய சூழல் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்கு இருந்தது. சுருங்கக் கூறினால், இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் திராவிடக் கருத்தியலைத் தவிர்த்துவிட்டுத் தமிழின் கலை இலக்கியச் செயல்பாடுகளைப் பற்றிப் பேச முடியாது.

வெள்ளியங்காட்டான் (1904 - 1991) கொங்கு வட்டாரத்தைச் சார்ந்த கவிஞர். தம் ஊர்ப்பெயரைப் புனைபெயராக வைத்துக்கொண்டார். அவரின் இயற்பெயர் இராமசாமி என்பதாகும். எளிய விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்த அவருக்கு முறையான பள்ளிக்கல்வி கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும், தன்முயற்சியால் கற்றுத் தேர்ந்து கவிஞராக வெற்றிக்கொடி நாட்டியுள்ளார். 1942 - இல் எழுதத் தொடங்கிய அவர் பிரசண்ட விகடன், தமிழன், தியாகி, சேரநாடு, ஹிந்துஸ்தான், சுதர்மம், தமிழுலகம், வினோதன், மதுரமித்ரன் முதலிய இதழ்களில் தம் படைப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். பல்வேறு குறுங்காவியங்களையும் கட்டுரைகளையும் அவர் எழுதியுள்ளார். அவை தொகுத்து வெளியிடப் பெற்றுள்ளன. அவரின் படைப்புகள் அனைத்தும் 2010இல் தமிழக அரசால் நாட்டுடைமை ஆக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் கவிஞன் (1967), அறிஞன் (1977), தமிழன் (1979) ஆகிய படைப்புகளில் காணப்படும் திராவிட இயக்கச் சீர்திருத்தக் கருத்துகள் இக்கட்டுரையில் பகுத்தாராயப்படுகின்றன.

0. திராவிடக் கருத்தியல்

இந்திய/தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஆயிரம் ஆண்டுகளாகச் சாதியப் படிநிலைகள் நிலவி வருகின்றன. வரலாற்றுப் போக்கில் அவற்றை எதிர்த்து அவ்வப்போது சில மாற்று மதங்களும் மரபுகளும் வினையாற்றியுள்ளன. அதன் தொடர்ச்சியாகக் குடியேற்ற காலத்தில் ஆரிய சமஸ்கிருத மொழியின் சார்பற்றுத் தனித்து இயங்கும் வல்லமை தென்னிந்திய மொழிகளுக்கு உண்டு என்னும் உண்மை, அறிவியல் அடிப்படையில் நிறுவப்பட்டது. வரலாற்றுச் சான்றாதாரங்களைக் கொண்டு 'திராவிட மொழிக் குடும்பம்' என்னும் பெயரும் அவற்றுக்கு இடப்பட்டது. இவ் ஆராய்ச்சியை பிரான்சிஸ் வைட் எல்லிஸ் (1777-1819), இராபர்ட்டு கால்டுவெல் (1814-1891) போன்றோர் திறம்படச் செய்தனர். மொழி ஆய்வுலகில் அது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். திராவிடக் கருத்தியலின் பாய்ச்சல் மொழித் தளத்திலிருந்து அரசியல் பொருளாதாரத் தளத்திற்கும் பண்பாட்டுத் தளத்திற்கும் மாறியது.

பல காலமாக நிலவி வந்த 'வைதீகம் x அவைதீகம்' என்னும் எதிரிணையுடன் 'ஆரியம் x திராவிடம்' என்பதும் வலுவான துணையாகச் சேர்ந்தது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஊன்றப்பட்ட அவ்விதை, 20 -ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமிழக அரசியலில் பெருமரமாகத் தழைத்து நின்றது. இந்திய/தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிலவிவரும் ஏற்றத்தாழ்விற் கு அரசியல், பொருளாதாரம், பண்பாட்டுத் தளங்களில் ஆரியர்கள்,

திராவிடர்கள்மேல் ஆதிக்கம் செலுத்தி வருவதே காரணம் என்ற முழக்கம் ஓங்கி ஒலித்தது. அதனை அக்காலத்தில் தோன்றிய கலை இலக்கியங்களிலும் காண முடியும்.

1. ஆரியம் × திராவிடம்' (தமிழ்)

இந்தியாவின் பூர்வ குடிகள் திராவிடர்கள் என்பதும், ஆரியர்கள் வெளியிலிருந்து வந்து இங்குக் குடியேறியவர்கள் என்பதும், சிந்து சமவெளி போன்ற ஆய்வுகளால் உறுதி செய்யப்பட்டன. புதிதாக வந்த ஆரியர்கள், திராவிடர்களின் செல்வங்களையும் உரிமைகளையும் பறித்துக் கொண்டனர் என்னும் கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. அதனை வெள்ளியங்காட்டான் கவிதைகளிலும் காண முடிகிறது. அவர் எழுதிய 'கவிஞன்' என்னும் குறுங்காவியத்தில்,

"ஆரியப் பொய்யாம் புல்பூண்டு அடர்த்தியாய் முளைத்த தாலே
சீரிய தமிழ்க் கோட்பாடாம் செழும்பயிர் வளர்ச்சி குன்றிக்
கோரிய பயன் பெறாமல் குன்றிய(து)" (1967:18)

எனக் கூறுகின்றார். இதனால் வெளியில் இருந்து வந்தோர், சொந்த மண்ணின் மக்கள் வளர்ச்சிக்கு இடையூறாக இருப்பதைக் கவிஞர் உணர்த்துகின்றார்.

2. பார்ப்பன எதிர்ப்பு

ஆரிய இனமான பார்ப்பனர்கள், தமிழ்க்குடிகளின் வளர்ச்சிக்கு எதிரான சூழ்ச்சிகளைச் செய்தனர் என்பதும், அதனால் அவர்கள் பயன்பெற்றதுடன் பிறரைச் சுரண்டுவதற்கும் துணைபோயினர் என்பதும், உடல் உழைப்பில் ஈடுபடாமலேயே புரட்டுகளைச் செய்து பிழைத்தனர் என்பதும் திராவிடக் கருத்தியல் பார்வையாகும். இதனை,

"பணம் மட்டும் பெற்றுக்கொண்டு பாவத்தைத் தீர்க்கும் நல்ல
குணம் மட்டும் கொண்ட தெய்வம் குளக்கரைத் தெய்வம் என்று
மணி மட்டும் அடித்துக் கொண்டே மனிதருக்கு எடுத்துக் கூறும்
பணிமட்டும் புரிவாய்ஆயின் பணம்கொட்டிக் கிடக்கும் நந்தா" (1967:23)

"பசியொரு பக்கம் பார்ப்பான் பரிவின்றிப் பகர்ந்த சொல்லின்
இசியொரு பக்கம் என்ன இதயம் தொய்வு எய்தி" (1979:18)

என்னும் வெள்ளியங்காட்டான் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

3. கோயில் சுரண்டலைக் கண்டித்தல்

இறைவழிபாடு என்பது உலகம் தழுவிய ஒன்று. மக்கள் தங்கள் உளவியல் தேவைக்காகவும் பலவகை நம்பிக்கைகளுக்காகவும் வழிபாடுகள், சடங்குகள், விழாக்களை முன்னெடுக்கின்றனர். அவ் வழிபாட்டு இடங்கள் நிறுவனவயப்பட்டு அதிகார பீடங்களும் ஆகமங்களும் தலைமைப் பதவிகளும் உருவாகி விடுகின்றன. அவை மக்களுக்கு நல்வழி காட்டுவதற்குப் பதிலாகச் சுரண்டும் பணிகளில் ஈடுபட்டதைப் பல சமய வரலாறுகள் காட்டுகின்றன. இதில் கீழை, மேலைச் சமயங்களுக்கு இடையில் மிகுந்த ஒற்றுமைகள் உண்டு. பரந்துபட்ட நிலங்களையும், பொன் முதலான உலோக நகைகளையும், அளவற்ற செல்வங்களையும் புழங்கும் நிறுவனங்களாக வழிபாட்டு இடங்கள் மாறிப் போவதைக் காண முடிகிறது. அதனால், முறைகேடுகளும் சுரண்டல்களும் அதிகமாகின்றன. அவற்றை எதிர்ப்பது திராவிடக் கருத்தியலின் ஒரு கூறாகும். நாளடைவில் கோயில்களால் மக்களுக்கு நன்மைகளை விட, தீமைகளே மிகுதியாக விளையும் என்பதை,

"எழுப்பிய கோவிலாலும் இயற்றிய பூசையாலும்
இழப்பன்றி இதுகாறும் இம்மியும் பயன்தான் இல்லை;

பழிப்பின்றி இனிமேலேனும் பாரதம் செழிக்க வேண்டின்
உழைப்பன்றி உழைப்போர் அன்றி உதவிஒன்றிலை வேறுஎன்றான்”
(1967:74)

என வெள்ளியங்காட்டான் குறிப்பிடுகின்றார். 'கவிஞன்' என்னும் குறுங்காவியத்தில் வரும் நாகப்பன் என்னும் மாந்தர், புதிய கோயில் கட்ட நன்கொடையைப் பிறரிடத்துக் கேட்டும், தன்செல்வத்தைத் தர முன்வரும்போதும், கவிஞன், நந்தன் ஆகிய மாந்தர்கள் தடுத்து, இருக்கும் கோயில்கள் போதாதென்று ஏன் இந்த வீண் வேலை? என்று கூறி, ஊரில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் கட்ட ஏற்பாடு செய்வதாக வெள்ளியங்காட்டான் காட்டியுள்ளார்.

4. போலிச் சாமியர்களைத் தோலுரித்தல்

எல்லாக் கொள்கைகளிலும் அசல், போலி இருப்பதைப் போன்று ஆன்மிகத்திலும் பல பதர்கள் இருப்பது உலக இயற்கை. இப்படிப்பட்ட பொய்வேடங்களை ஆன்மிக, அறநூல்களே பலவாறு கண்டித்துள்ளன. அதனால், ஆரியத்திற்கு எதிரான திராவிடக் கருத்தியல், போலிச் சாமியார் வேடதாரிகளைக் கண்டிப்பதில் வியப்பில்லை. அத்தகு கருத்துகள் வெள்ளியங்காட்டான் படைப்புகளில் இடம்பெற்றுள்ளதை,

“காமத்தைக் கருத்துள் கொண்டு கடவுளின் நிலை ஓராமல்
நாமத்தை நெற்றிக்கு இட்டு நாடொறும் உண்டு நன்றாய்
ஊமத்தை மலர்போல் நீண்டே உருவத்தில் பெரியோராகி
ஈமத்தை நிறைக்க வாழும் ஈனத்தை மறைப்பதற்கோ” (1967:11)

என்னும் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

5. வேதம், வினைப்பயன் எதிர்ப்பு

வேதமும் வினைப்பயனும் மக்களின் சுய சிந்தனைகளுக்கும் உழைப்பிற்கும் உரிமைக்கும் எதிரானவை என்பதும், அவை ஆள்வோரின் சுரண்டலுக்கே வழிவகுக்கின்றன என்பதும் திராவிடக் கருத்தியல் பார்வையாகும்.

வேதக்கருத்துகள் சமூகத்தின் மேல்சாதி மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காகவே உண்டாக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் எல்லோருக்குமான சமத்துவம் இல்லை. இந்தியச் சமூகத்தில் பார்ப்பனர் அல்லாதார் வேதங்களைப் படிப்பது பல நூற்றாண்டுகளாகத் தடைசெய்யப்பட்டு இருந்ததே அதற்கான சான்றாகும்.

“இல்லாத கோவில் தெய்வம் இருப்பதாய் இயற்றி இங்கே
பொல்லாத புரோகிதப் பொய் பூசைப்பொய் புகுத்தும் போக்கில்
சொல்லாத கதை சோடித்துச் சுவர்க்கத்துச் சுவையுண் டாக்கும்
வெல்லாத வேதப் பாதை விளைத்தது இவ் இழிவு நீலா” (1979:66)

என்னும் பாடலால் வேதப்பாதை (வேதநெறி) மனிதருள் பெரும்பகுதியினருக்கு இழிவை உண்டாக்கித் துயரினைத் தந்ததாகக் கூறுகிறார் வெள்ளியங்காட்டான்.

மக்களிடையே பாவம், புண்ணியம் என்னும் வினைப்பயன்களைக் கற்பித்து, அவற்றைச் சரிசெய்ய பற்பல பொய்ச் சடங்குகளை உண்டாக்கி மக்கள் பணத்தைப் புரோகிதர்கள் கொள்ளை இடுவதாகத் திராவிட இயக்கம் கருதுகிறது. வெள்ளியங்காட்டாரின் குறுங்காவியங்களுள் இடம்பெற்ற,

“வினைப்பயன் என்னும் சொல்லை விதிப்பயனாக மாற்றிப்
பனைப் பருமன் துன்பத்தைப் பாரினில் விளைத்து நம்மைத்
தினைப் பருமன் நன்று ஈயாத் தெளிவற்ற சடங்கின் மூலம்
நினைப்பருஞ் செலவு வைத்தே நிலை குலைக்கின்ற நூல்கள்

.....

நிதம் உழைத்து உடலும் தேய நீண்டநாள் சேர்த்த காசை
விதமுறப் பசனை பூசை விழாக்களில் விரய மாக்கிப்
புதுமுறைத் துயரம் தன்னில் புகுத்திடும் புத்தகங்கள்” (1967:142)

என்னும் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

6. மனுதர்ம, அர்த்த சாஸ்திரங்களின் உட்கிடை

இந்திய வரலாற்றில் இடைக்காலத்திலிருந்து ஆங்கிலேயர் காலம் வரை மனுஸ்மிருதியும் கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரமும் செல்வாக்குடன் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. மன்னராட்சியில் நிருவாகவியல், குடிமையியல், குற்றவியல் சார்ந்த சட்டங்களாக அவை விளங்கியுள்ளன. பொதுநோக்கின்றி வருணாசிரம அடிப்படையில் குலத்திற்கு ஒரு நீதி என்னும் அடிப்படையில் கருத்துகள் அந்நூல்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன. சாதிய ரீதியில் மக்களை ஒடுக்குவதற்கும், சமூக மாற்றங்களை அனுமதிக்காமல் விளிம்புநிலை மக்களைத் தொடர்ந்து ஒடுக்கும் சனாதனத் தன்மையைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கும் அவை துணை செய்தன. சமத்துவம், சமூக நீதியைக் கோரும் இயக்கங்கள் கடிந்து ஒதுக்கும் பனுவல்களாக அவை 20-ஆம் நூற்றாண்டில் மாறின. அம்பேத்கர், பெரியார் போன்ற சீர்திருத்தவாதிகள் அந்நூல்களின் மக்கள் விரோதப் போக்கினைத் துணிந்து எதிர்த்தனர். திராவிடர் கழகம் மனுஸ்மிருதியை முழுவதுமாகத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தும் வெளியிட்டது. ஆக, அந்நூல்களின் கருத்துகளை எதிர்ப்பது திராவிட சித்தாந்தத்தின் ஒரு பகுதியானது.

வெள்ளியங்காட்டான் படைப்புகளிலும் அவற்றுக்கு எதிரான பதிவுகளைக் காண முடிகின்றது.

“ஒழுக்கம் இல்லாதவன் ஊரார் உழைப்பினை உறிஞ்சி வாழும்
இழுக்கினை மறைக்க அன்றோ இறைவனை இழுக்கின்றான் இவ்
வழக்கினை வளர்ப்பீராய் நீர் வடிக்கின்றீர் மனுதர்மத்தைப்
பழக்கத்தினாலே பண்ணும் பழிபாவம் பகுத்து ஓராதே” (1977:65)

என்னும் பாடல் மக்களைச் சுரண்டும் வழக்கத்தினை நிரந்தரமாகக் கொள்வதற்கு மனுதர்மம் எப்படிப் பயன்பட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது.

“ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் தான் ஆரியர் ஆனோர்க்கு எல்லாம்
ஊனுக்கும் உடைக்கும் என்றும் ஊறு எதாம் நேரா வாறே
காணிக்கை எனவே மக்கள் கைப்பொருள் கவரும் மார்க்கம்
சாணக்கியன் தான் அன்றே சாமியின் பேரால் செய்தான்.

மதுக்கடை கறிக்கடைக்கும் மறக்காமல் கட்டு திட்டம்
செதுக்கிடை வைத்தான்; மன்னர் செயல்முறை வகுத்துச் சொன்னான்
புதுக்கிடை விளக்கானேனும் பொதுமக்கள் படிக்குமாறே
ஒதுக்கிடை ஒருசொல் கூட உரைக்காத பாவி ஆனான்” (1967:109)

என்னும் பாடல்கள் அர்த்தசாஸ்திரத்தினை விமர்சனம் செய்கின்றன. அரசின் வருவாயைப் பெருக்கக் காணிக்கை, மதுக்கடை போன்ற வழிமுறைகளைக் கையாண்டு கொள்ளலாம் எனத் திட்டம் வகுத்துக் கொடுத்த சாணக்கியன், பொதுமக்களின் கல்விக்கு என எந்தவொரு திட்டத்தையும் தம் நூலில் ஒரு சொல்லில்கூடச் சொல்லவில்லை என்னும் குற்றச்சாட்டை வெள்ளியங்காட்டான் முன்வைக்கிறார். வேத பாடசாலைகளும் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களுமே அன்றைய சாதி இந்துகளுக்காக நடத்தப்பெற்று வந்தன.

7. மூடநம்பிக்கைகளை இனங்காட்டல்

திராவிடக் கருத்தியல் என்பது பகுத்தறிவுவாதத்தை முன்னிறுத்தும் கோட்பாடாகும். எதையும் கேள்விக்கு உட்படுத்தி அறிவாராய்ச்சி செய்து மக்களின் முன்னேற்றத்திற்குப் பயன்படும் பழக்கவழக்கங்களையே அது ஊக்குவிக்கும். காலத்திற்குப் பொருந்தாத, மனித குலத்திற்குப் பயனற்ற நடைமுறைகளைக் கைவிடுவதே அறிவின் பயன் என்பதை அது வலியுறுத்தும். ஒருசாரார் தம் சுய நலத்திற்காகப் பிறர் மீது திணிக்கும் வழக்கங்களையும், அவற்றைச் சிந்திக்காமல் பின்பற்றும் செயல்பாடுகளையும் திராவிடக் கருத்தியல் கண்டிக்கின்றது; எள்ளி நகையாடுகிறது. வெள்ளியங்காட்டான் படைப்புகளிலும் இப்போக்கினைக் காண முடிகிறது.

“பஞ்சாங்கம் பார்த்தான் வாய்த்த பருவத்தைப் பாரானாகி
வஞ்சித்தாள் வையகத்தாய் வருந்திட” (1977:39)

என்னும் பாடற்பகுதியில் விதைப்பதற்கான பருவத்தைத் தவறவிட்டு வெறும் பஞ்சாங்கத்தில் நாள் பார்த்துப் பயிர் செய்தால் பூமித்தாய் தகுந்த விளைச்சலைத் தராமல் வருந்தச் செய்வாள் என வெள்ளியங்காட்டான் கூறுகிறார்.

“மாதொன்று கன்றை ஈன்று மாசு அது மண்ணில் வீழ்ந்தால்
மூடொன்றப் பையில் போட்டு முகம்கோணாது எடுத்துச் சென்று
கேடொன்று வாராது ஆலங் கிளையினில் கட்டி விட்டால்
பாடின்றி மிகும் பால் என்றும் பகர்கிறான் என்றான் சின்னன்.

பச்சைப்புல் பருத்திக்கொட்டை பணச்செலவு அனைத்தும் பையில்
மிச்சம்தான்! இந்தத் தோது மேல் நாட்டார் அறியார்! மேலும்
இச்சித்தவிதம் பால்மாடும் இருமடங்கு ஈயுமாயின்
மெச்சத்தான் வேண்டும் நாடு இம்மேதையை என்றான் நித்யன்” (1977:39,40)

இவை பால்மாடு பற்றிய மூடநம்பிக்கையைச் சாடுகின்றன. கன்று ஈன்ற பசுமாட்டின் கழிவுகளைப் பாலுள்ள ஆலமரத்தில் கட்டினால் பால் பெருகும் என்ற நம்பிக்கையைக் கேள்விக்கு உள்ளாக்குகின்றன. பால்மாடு சத்துள்ள தீவனங்களால் கறக்குமே அன்றி, மேற்கண்ட செயலால் கறவை பெருகாது. இந்தியா/ தமிழகத்தை விட அதிக அளவு பால் கறந்து ஏற்றுமதி செய்யும் மேல்நாட்டாருக்கு இந்த உத்தி தெரியாமல் போனதென்று கவிஞர் எள்ளி நகையாடுகிறார்.

8. கண்மூடித்தனமான பக்தியின் விளைவுகள்

பகுத்தறிவு அற்ற பக்தியால் தனிமனிதருக்கும் சமூகத்திற்கும் பல இன்னல்களும் இழப்புகளும் ஏற்படுவதைத் திராவிடக் கருத்தியல் எடுத்துரைக்கின்றது. சுய சிந்தனையும் சுதந்திர உணர்வுமே மனிதனை மகிழ்ச்சியாக வாழச் செய்யும். அவற்றை அறியாமையாலும் அடக்குமுறைக்குப் பயந்தும் பறிகொடுத்தோர்க்கு ஆதரவாக நின்று ஆதிக்கக்காரர்களை எதிர்ப்பதும் திராவிட வேலைத்திட்டங்களில் ஒன்று. இதனை வெள்ளியங்காட்டான் படைப்புகளில் காண முடிகின்றது.

“பானைக்கு நாமம் போட்டுப் பக்தி என்றொரு பேர்வைத்துப்
பூனைக்கு மணியைக் கட்டிப் பூசைகள் புரியப் பண்ணி
ஏனைக் குழுக்கட்கு ஏற்ப இச்சகம் பேசித் தன்னை
யானைக்குக் கரும்புக் கொல்லை அமைத்தவாறு அமைக்கும்” (1977:33)

என்னும் பாடல் பிறர் நலனுக்காகத் தன்னையே வதைத்துக் கொள்ளும் மூடர் நிலையை எடுத்துரைக்கிறது.

“திருநீறு பூசிக்கொண்டும் திருமண்ணைச் சாத்திக் கொண்டும்

தெருநாறும் வேசம் பூண்டு தீனர் திக்கற்றோராய் இன்று
ஒரு நூறு லட்சம் மக்கள் ஊர்தொறும் இரந்து சாகக்
கரு நூறிச் சேர்த்த காசு கற்றறிந்தோர்க்கு நஞ்சாம்" (1977:62)

என்னும் பாடலில் கோடிக்கணக்கான மக்கள் உடைமைகள் பறிக்கப்பட்டு, மதவேடமிட்ட பரதேசிகளாய்ப் பிச்சை ஏற்று உண்டு உழன்று இறக்கும் அளவிற்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளதைக் கவிஞர் வேதனையுடன் பதிவு செய்துள்ளார். ஆன்மிக நெறியாளர்களின் பார்வையில் இது ஞானநிலை, மெய் தேடல், ஆன்ம ஈடேற்றம் போன்ற அடிப்படையில் விளக்கப்படலாம். 'ஆத்திகம் × நாத்திகம்' என்னும் எதிரிணையைப் பற்றியும் வெள்ளியங்காட்டான் (1967:14) பேசியுள்ளார்.

9. சைவ × வைணவப் பகைமை

மனித குலத்தின் ஈடேற்றம் என்ற பெயரில்தான் மதங்கள் தோன்றுகின்றன. அவை ஒரே மண்ணில் வினையாற்றும்பொழுது அவற்றிடையே பகைமை மூண்டு விடுகிறது. மக்களிடம் அன்பு, சகிப்புத்தன்மை போன்ற பண்புகளைப் பற்றிப் பாடம் நடத்தும் மதங்கள்தாம், இன்னொரு மதத்தின்மீது கருணையின்றி ரத்தவெறி கொண்ட போராட்டங்களை நடத்துகின்றன. மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் இது முரண்பாடாகத் தோன்றும். ஆனால், 'சுரண்டுவோர் × சுரண்டப்படுவோர்' என்னும் எதிரிணையில் சுரண்டப்படுவோர் சகிப்புத்தன்மையுடன் தம் எதிரியிடமும் அன்பு காட்டுவது மதத்தின் இருப்பிற்குத் தேவையானது. ஆனால், போட்டிக்கு இன்னொரு மதம் வந்துவிட்டால் அவரும் சுரண்டட்டும் நாமும் சுரண்டுவோம் என்ற ஒப்பந்தம் எதுவும் செய்துகொள்ள முடியாது. எப்பொழுதும் மக்களிடத்தில் ஒரு மதமே தலைமைப் பீடத்தில் இருக்க விரும்பும். எந்தவொரு நிலத்திலும் இருவேறு மதங்கள் இணக்கமாக இருந்து மக்களுக்கு நல்வழி காட்டிய வரலாறே இல்லை. ஆபத்து வேளைகளில் பொது எதிரியை ஒழிக்கக் கைக்கோர்த்துக் கொண்டாலும், வரலாற்று நெடுகிலும் ஏகபோகமான ஒற்றைத் தலைமையே எல்லா நிறுவன மதங்களின் ஒரே நோக்கமாகும்.

மேலைநாடுகளில் இஸ்லாம் × கிறித்தவம், கீழைநாடுகளில் வைதீகம் × அவைதீகம், சைவம் × ஜைனம், பாகவதம் × பௌத்தம், ஜைனம் × பௌத்தம், சைவம் × பாகவதம் (வைணவம்) போன்ற எதிரிணைகள், கிறித்தவப் பிரிவுகள், இஸ்லாம் பிரிவுகள், ஜைன, பௌத்த, சைவ, பாகவதப் பிரிவுகள் தத்தமக்கான உட்பிரிவுகள் இடையே நிலவிவரும் மோதலைக் குறிப்பிடலாம். அந்த அடிப்படையில் தமிழ்மண்ணில் நடந்த சைவ × வைணவச் சண்டையை வெள்ளியங்காட்டான்,

"நெருப்புதான் சைவம் நேர்ந்து நினைமினோ என்றும் நீரின்
பரப்புதான் வைணவம் பார்த்துப் பணிமினோ என்றும் பன்னி
இருப்புதான் இன்றித் துஞ்சற்கு இருவேறு செய்தார் நாட்டில்
விருப்புதான் வெறுப்பாய் வீரம் வெட்டும் குத்தாகுமாறே" (1979:65)

எனும் பாடலில் நினைவுகூர்கிறார். ஆத்திகர்களை எதிர்க்கப் புறப்பட்ட நாத்திகக் குழுவான திராவிட அமைப்பும் தமக்குள் சண்டையிட்டுப் பிளவுண்டு தனித்தனி அணிகளாய் நிற்கின்ற வரலாற்று நகைமுரணும் இங்கு எண்ணத் தக்கது.

10. சாதித் தீண்டாமையை எதிர்த்தல்

பல நூறு ஆண்டுகளாகச் சாதிய அடிப்படையில் தமிழ்ச்சமூகம் பிளவுபட்டுக் கிடக்கிறது. பிறப்பினால் கற்பிக்கப்படும் சாதிய உயர்வுதாழ்வுகள், சக மனிதர்களை இழித்தும் பழித்தும் நடத்துவதற்கும், ஒடுக்கப்பட்டோரைப் பொருளியல் ரீதியாகச் சுரண்டுவதற்கும் காரணமாக இருந்துள்ளன. திராவிடக் கருத்தியலின் மூலாதார முடிக்கம் சுயமரியாதை என்பதாகும். இந்த உலகில் யாரும் யார்க்கும் பிறப்பின் அடிப்படையில் தாழ்ந்தோரோ அடிமையோ இல்லை. முதலில் தன்னைத்தான் மதிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான்

பிறர் தன்மீது செலுத்தும் அவமரியாதைக்கு எதிர்வினையாற்ற முடியும் என்பது திராவிடச் சித்தாந்தம். சாதி அடிப்படையில் மக்களைப் பிரித்து வைத்துச் சுரண்டுவதை வெள்ளியங்காட்டான்,

“சக்கிலி பறையன் என்னச் சாதிகள் பிரித்துத் தாழ்த்திச்
செக்கினில் எள்ளாய் இட்டுச் செல்வர்கள் இவரை ஆட்டி
ஓக்க நல் எண்ணெய்யாக உழைப்பினை உறிஞ்சிக் கொண்டு
சக்கையாய்த் தள்ளி எல்லாம் சங்கரன் செயல் என்கின்றார்” (1977:41)

என்னும் பாடல்வழி எடுத்துரைக்கிறார். திராவிட இயக்கங்களின் எழுச்சிக்குப் பின்னர், தமிழ்நாட்டு மக்கள் தங்கள் பெயருக்குப் பின்னால் சாதிப் பட்டங்களைப் போட்டுக் கொள்ளும் வழக்கம் ஆகப் பெரும்பான்மையாகக் குறைந்து இன்று அருகிவிட்டது. இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் இது ஒரு மாபெரும் சீர்திருத்தமாகும்.

11. சமத்துவமும் சமூகநீதியும்

முந்தைய சமூகம் ஏற்றத்தாழ்வு உடையதாக இருந்தாலும் அதனை மாற்றி மனிதர்களுக்கு இடையே சமத்துவத்தையும், அதுவரை வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உரிய உரிமைகளையும் கோருவது திராவிடச் சிந்தனையாகும். காலனியம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்த சமத்துவத்திற்கான வாய்ப்புகளை, விடுதலைக்குப் பிந்தைய தமிழ் மண்ணில் வீச்சாக முன்னெடுத்துச் சென்ற அமைப்பாகத் திராவிட இயக்கம் விளங்குகிறது.

“சிலையினில் இல்லையாம் தெய்வம்; சிவன் அரி என்பதெல்லாம்
கலைஞனின் கைச்சரக்காம்; கஞ்சி இல்லாமல் சாகும்
புலையனும் வேதம் ஓதும் புரோகிதன் என்போன்தானும்
தலைமூக்கு வாய்கண் ஆதி தனில் சமமானோர் தானாம்!” (1967:46)

என்னும் வெள்ளியங்காட்டான் பாடல், சாதியால் வேற்றுமைப்படுத்தப்படும் அனைவரும் உடலுறுப்புகளால் உணர்வால் மனிதர்கள்தாம்; எல்லோரும் சமம்தான் என்பதை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறது.

12. பொதுவுடைமை நோக்கும் உழவுத் தொழிலும்

ஆரியர்களின் சூழ்ச்சிகளுக்கு எதிராகக் கட்டப்பட்ட திராவிட இயக்கம், உலக அளவில் பாட்டாளி வர்க்க அரசியலான பொதுவுடைமைக் கோட்பாடுகளையும், இந்திய அளவில் ஓடுக்கப்பட்டோருக்கான அம்பேத்கரியச் சிந்தனைகளையும் ஆதரித்தது. தந்தை பெரியாரின் சோவியத் பயணம், அம்பேத்கர் சந்திப்பு, அவை குறித்த எழுத்துகள் போன்றவற்றிலும் அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் கருணாநிதி போன்ற திராவிட இயக்கத் தலைவர்களின் கொள்கைச் செயல்பாடுகளிலும் அவற்றின் தாக்கத்தைப் பார்க்க முடியும்.

“வீட்டினில் வட்டிக் காசால் விருந்து உண்ணும் வீணர்க்காகக்
காட்டினில் தோட்டம் தன்னில் கருத்துடன் உழவர் பட்ட
பாட்டின் நற்பயன் அனைத்தும் பறிபட்டுப் பரிதவிக்கும்
நாட்டில் நல்லாட்சி கோலி நலமுறச் செய்வேன் இன்றே” (1967:18)

என்னும் வெள்ளியங்காட்டான் பாடல், நேரடியாக உழைப்பில் ஈடுபடாமல், பாட்டாளிகளின் உழைப்பைச் சுரண்டிக் கொழுக்கும் ஆதிக்க வர்க்கத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

உழவுத் தொழிலை முதன்மையாகக் கொண்டதாக இந்தியா/ தமிழ்நாடு விளங்குகிறது. விவசாயிகளை உள்ளடக்காமல் எந்தப் புரட்சியையும் இந்த மண்ணில் வென்றெடுக்க முடியாது. அதனால், விவசாயிகளை ஆதரிப்பதும் அவர்களை ஊக்கப்படுத்துவதும்

முற்போக்கு இயக்கங்களுக்குரிய முன் நிபந்தனை ஆகும். அதனைத் திராவிட இயக்கமும் செய்யத் தவறவில்லை. வெள்ளியங்காட்டான் பாடல்களிலும் இதனைப் பார்க்க முடிகிறது.

“ஊர் பிடித்து ஆள உள்ள உத்தியோகத்தன் ஆதி
சீர் பிடித்து எழுதுவோன் அச்சி ஏற்றுவோன் விற்போன் கற்போன்
நேர்பிடித்து ஒழுகி வாணி பம்செய்வோன் நெய்வோன் யார்க்கும்
ஏர்பிடித்து உழுவோனேதான் எசமானன் என்பது ஓரீர்!” (1967:71)

என்னும் பாடல், வெவ்வேறு வேலைப் பிரிவினைகளைச் செய்வோருக்கும் உழவர்கள் அடிப்படையாக உள்ளனர் என்பதை விளம்புகிறது.

13. கல்வியின் இன்றியமையாமை

ஏற்றத்தாழ்வான சமூகத்தில் மக்களிடம் விழிப்புணர்வும் சுயமரியாதையும் பகுத்தறிவும் பெருகக் கல்வியறிவு இன்றியமையாதது என்பதைத் திராவிட இயக்கம் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருகிறது. பொதுக்கல்வியை வலியுறுத்தும் அதேவேளையில் ஊர்தோறும் படிப்பகங்களை அமைத்து அரசியல் கல்வியைப் புகட்டவும் அது தவறவில்லை. பல்வேறு இதழ்களையும் அவ்வியக்கம் குறிப்பிடும்படியாக நடத்தியுள்ளதையும் இங்குக் கருத வேண்டும். பிற்படுத்தப்பட்டோர், ஒடுக்கப்பட்டோர் கல்வியையும் அதன்வழி வேலைவாய்ப்பையும் பெறுவதற்காக இடஒதுக்கீடுகளை உறுதி செய்வதற்குப் பல போராட்டங்களையும் திராவிட இயக்கம் நிகழ்த்தியுள்ளதை வரலாறு காட்டுகிறது. ஆக, எல்லாத் தளங்களிலும் சமத்துவமும் சமூகநீதியும் கல்வியால் ஏற்படும் என்பதில் அவ் இயக்கத்திற்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை உள்ளது.

“கல்வியே கருவி! முன்னோர் கருத்தினைக் கண்டு கொள்ள;
கல்வியே செல்வம்! பின்னோர்க் காகநாம் தேடி வைக்க;
கல்வியே அரசு! வாழ்க்கைக் கௌரவம் பாதுகாக்க;
கல்வியே கடவுள்! நம்மைக் கடைத்தேற்றி விடுவதற்கே” (1967:140)

என்னும் வெள்ளியங்காட்டான் பாடலிலும் அது எதிரொலிக்கிறது.

14. திராவிடக் கொள்கையும் இலக்கியப் பரிந்துரையும்

கல்வியில் முன்னேறி வரும் புதிய தலைமுறையிடம் எந்தெந்தத் தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்துப் பயில வேண்டும், எவ்வெவற்றை எச்சரிக்கையாக அணுகவேண்டும் என்பதைத் திராவிட இயக்கம் போதித்தது. அது அவ் இயக்கத்தின் அரசியல் கோட்பாடு சார்ந்தது என்பதையும் மறைக்கவில்லை. குறிப்பாக, இராமாயணம், மகாபாரதம், தேவாரம், ஆழ்வார் பாசுரங்கள், பக்தியை ஊட்டும் பற்பல சிற்றிலக்கியங்கள் போன்றவற்றைப் படிப்பது மொழியறிவு, இலக்கியச்சுவை என்பதைத் தாண்டி அரசியல் பின்னடைவை வருணாசிரம ஆதரவை மீண்டும் உண்டாக்கிவிடும் என்பதில் விழிப்பாக இருந்தனர். அவற்றைப் பொதுவெளிகளில் அரசியல் மேடைகளில் பேச்சில் எழுத்தில் அறிவுநிலையிலும் உணர்ச்சிவசப்படும் எதிர்த்தனர். வெள்ளியங்காட்டான் படைப்புகளிலும் இப்போக்கினைக் காண முடிகிறது.

“புண்ணியக் கதைகள் என்ற புளுகினில் புலனைப் போக்கி,
மண்ணினில் உழைத்து வாழும் மக்களின் மனத்தை மயக்கக்
கண்ணியம், காசு, காணி, காதல், காப்பு அனைத்தும் காண
எண்ணிடின் ராம நாமம் ஏற்றுவிர் இதயத்து என்பர்” (1979:37)

“தாவாரம் தேடார்; என்றும் தரணி வாழ்வு இகழ்வார் செய்த
தேவாரம் தினமும் பாடித் திகழ்பவர் பக்தராகி” (1967:64)

“முப்பத்து மூன்று கோடித் தேவர்க்கும் முறையாய் பங்கின்
பப்பத்துக் கோடி தேறும் பாமாலை, வண்ணம், சிந்து,
ஒப்பித்த முற்று மோனை யமக வெண்பாக்கள்! கேட்டுத்
தப்பித்துப் பிழைத்தோம் கற்கள் தாம் ஆனதால் நாம் என்னும்” (1967:66)

என்னும் பாடல்களில் இராமாயணம், தேவாரம், பக்திச் சிற்றிலக்கியங்கள் பற்றிய எதிர்நிலைக் கருத்தினைக் காணமுடிகிறது. இராமாயண அரசியல் திராவிட இயக்கக் களத்தில் கூர்முனையாக ஒரு காலத்தில் இருந்தது. இராமனையும் கம்பனையும் கடியும் அதேவேளையில் எதிர்நிலை மாந்தர்களான இராவணன் உள்ளிட்ட அரக்கர்களை நாயக்கர்களாகவும், தங்கள் திராவிட இனத்தின் பிரதிநிதிகளாகவும் கொண்டாடினர். தமிழகத்தில் ‘இராவண காவியம்’ எழுந்தது இதன் உச்சநிலையாகும். வெள்ளியங்காட்டான்,

“காக்கின்ற கடவுள், காக்கும் காவலன் மகனாய்க் காட்டில்
போக்கொன்றிப் போன போது, பொன்னிபோல் வந்த பெண்ணை
மூக்கன்றி முலையங் கொய்து முடுக்கினான் என மொழிந்தால்,
நோக்குஒன்றுஞ் சுவர்க்கத்திற்கு ஓர் நுழைவுச்சீட்டு ஆயிற்று என்பர்”

(1979:36)

என்னும் பாடலில் சூர்ப்பனகையின் மூக்கினையும் முலையினையும் அரிந்த இராம, இலக்குவனின் செயலை விமர்சிக்கின்றார். இதில் மெற்சொன்ன திராவிடப் பார்வை அடங்கியுள்ளது. இராமாயணம், பக்தி இலக்கியங்கள் போன்றவற்றை எதிர்த்த திராவிட இயக்கம் மாற்று இலக்கியங்களை முன்வைத்தன. குறிப்பாக, சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், புறநானூறு முதலான சங்க இலக்கியங்கள் போன்றவற்றை அவர்கள் ஆதரித்தார்கள். அவற்றுள் ஆரியக் கருத்தியல் கலப்புகள் அதிகமாக இல்லாததுடன், அவை தமிழ் மண்ணின் அசலான பண்பாட்டுப் பிரதிகள் என்பதையும் திராவிட இயக்கம் பரப்புரை செய்தது. தங்கள் அரசியலுக்கு அவற்றைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். மேற்சொன்ன இலக்கியங்கள் தமிழ்நாட்டில் பொதுமக்களிடம் பரவத் திராவிட இயக்கம் முக்கியமான காரணமாகும். அவ் இலக்கியங்கள் பின்னிடைக் காலத்தில் (பொ.ஆ. 16 - 19 நூற்றாண்டுகளில்) சைவ ஆதினங்களாலும் பண்டிதர்களாலும் புறச்சமய நூல்கள் என ஒதுக்கப்பெற்றவை (மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, 2001:62) என்பதும் இங்கு நினைத்த தக்கது.

“உள்ளினோர்க்கு உவகை ஊறும் உணர்ந்தவர்க்கு உறுதி ஊட்டும்
தெள்ளிய தமிழில் நல்ல திருக்குறள் இயற்றித் தந்த
வள்ளுவன் பிறந்த நாட்டில்” (1967:12)

“இல்லாதார்க்கு இரங்கி வாரிக் கொடுக்கின்ற ஈகை போச்சு;
குறிக்கோளாய்ப் புறநானூறு படிக்கின்ற பழக்கம் போச்சு;
பண்பாடும் பாழாய்ப் போச்சு;” (1979:17)

“கற்பதற்கு ஏற்றவை நம் கடைச்சங்க நூற்கள்; கற்று
நிற்பது கடைப் பிடித்தல் நெறிமுறை தமிழர்க்கு என்பர்” (1967:142)

என்னும் வெள்ளியங்காட்டான் பாடல்களால் திருக்குறளும் புறநானூறு உள்ளிட்ட சங்க இலக்கியங்களும் தமிழர்கள் கற்க வேண்டியவை என்னும் செய்தி புலனாகிறது.

திராவிட இயக்கம் பற்றியோ திராவிடத் தலைவர்கள் பற்றியோ ஆய்வு எல்லைக்குள் நேரடியான கூற்றுக்கள் எதுவும் இடம்பெறவில்லை.

“கறுப்பு இது சிவப்பு இது என்று கண்கொண்டு காணா முன்னே

மறுப்பு அது செய்தாய், நந்தா" (1967:24)

என்னும் பாடற்பகுதியில் இடம்பெறும் குறிப்பும், அது வெளியான ஆண்டும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கொடியை நினைவுபடுத்துகின்றன. இது வெள்ளியங்காட்டான் கருதிச் செய்ததா, தற்செயலானதா என்பது மேலாய்விற்கு உரியது.

நிறைவுரை

திராவிட இயக்கம் தமிழ்ச் சமூகத்தில் அழுத்தமான பதிவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதனால் பலர் கவர்ந்து இழுக்கப்பட்டுள்ளனர். சிலர் இதில் நிரந்தரமான பற்றாளர்களாகத் தங்கியும், சிலர் இதனை ஆதரித்துப் பின்னர் வேறுசில கருத்தியல்களால் கவரப்பட்டுச் சென்றும் உள்ளனர். இந்த அரசியல் இயக்கத்தில், சிலர், தம்மை நேரடியாக இணைத்துக் கொள்ளாமல் வெளியில் இருந்து கொள்கை ஆதரவாளர்களாகவும் செயல்பட்டுள்ளனர்.

வெள்ளியங்காட்டான், சிலகாலம் தமிழ்நாட்டிலும் சிலகாலம் கருநாடகத்திலும் வாழ்ந்து மறைந்துள்ளார். அவரிடத்தில் திராவிட இயக்கச் சார்பு எந்த வகையில், எந்த அளவில் இருந்தது, அது தொடர்ந்து விளங்கியதா, இடை முறிந்ததா, அதன் தாக்கம் அவர் படைப்புகளில் எவ்வாறு வெளிப்படுகிறது என்பதை எல்லாம் முழுமையாக ஆராய வேண்டும். அவர் எழுதிய கவிஞன், அறிஞன், தமிழன் ஆகிய மூன்று படைப்புகளையும் முன்முடிபுகள் அற்ற ஒரு பொதுவாசக நிலையில் படித்தபொழுது திராவிடக் கருத்தியல்கள் அவற்றுள் படிந்திருந்ததைக் காண முடிந்தது. இந்தப் பார்வையில் அவர் படைப்புகளை முழுமையாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும்பொழுது வேறுசில உண்மைகளும் புலப்படலாம்.

பாரதிதாசன் (1891 - 1964), வாணிதாசன் (1915 - 1974), முடியரசன் (1920 - 1998), சுரதா (1921 - 2006), புலவர் குழந்தை (1906 - 1972), தமிழ்ஒளி (1924 - 1965) போன்றோர் திராவிட இயக்கக் கவிஞர்களாக நன்கு அறியப்பட்டவர்கள். வெள்ளியங்காட்டாரின் கவிதைகளில் காணப்படும் திராவிடக் கருத்தியல்கள் பரவலாக அறியப் பெறாதவையாக உள்ளன. அவற்றை இக்கட்டுரை ஓரளவு எடுத்துரைத்துள்ளது. மேற்சொன்ன இயக்கக் கவிஞர்களுடன் வெள்ளியங்காட்டான் கவிதைகளை ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்வதற்கும் இடமிருக்கின்றது. சுயம்புவாகத் தமிழ் கற்றுத் தேர்ந்த வெள்ளியங்காட்டான் படைப்புகளில் புறநானூறு (196,125,143), திருக்குறள் (1967:25,31,71,120), தேவார, திவ்ய பிரபந்தம் (1967:65), இலக்கணம் (1967:98), சித்தர் பாடல்கள் (1967:64,73,102), ஏரெழுபது (1967:60), பாரதியார் பாடல்கள் (1967:17,39) போன்றவற்றின் தாக்கங்களை உணர முடிகிறது. அந்தக் கோணத்திலும் ஆய்வினை நிகழ்த்த முடியும்.

குறுங்காவியங்களாக எழுதப்பட்ட கவிஞன், அறிஞன், தமிழன் ஆகியவற்றை மேடை நாடகங்களாக்கி நடப்பதற்கான வாய்ப்பு உள்ளதையும் இக்கட்டுரை சுட்டிக் காட்டுகிறது.

அடிக்குறிப்பு

¹ ஆரியத்திற்கு மாற்றாகத் திராவிடம் என்றும், ஆரியருக்கு எதிராகத் திராவிடர் என்றும் சொல்லும்போது, அது பெருவாரியாக இன்றைய தமிழ்நாடு, கருநாடகம், ஆந்திரம், கேரளம் ஆகிய மாநிலங்களில் பேசப்படும் மொழிகளையும் அங்கு வாழும் மக்களையும் குறிக்கும் என்று அன்றைய ஆய்வாளர்கள் கூறினர். மேற்சொன்ன பகுதிகளில் வழங்கும் மொழிகளுக்கு எல்லாம் பொதுவாக 'மூல திராவிட மொழி' என்னும் கருத்தாக்கத்தை உருவாக்கி அவற்றின் பிரிவுகளாக இன்றைய தென்னிந்திய மொழிகளை விளக்கினர். ஆனால், இன்றைய அறிஞர்கள் சிலர், திராவிடம் என்பதே தமிழ்தான். அதன் கிளைகளே பிற மொழிகள் என்று கூறுகின்றனர். இன்றைய தமிழில் இல்லாத சில தொல் திராவிடப் பண்புகள்/ கூறுகள் கன்னடம், துளு, குடகு, மலையாளம் போன்ற மொழிகளில் இருப்பதை மொழியியலாளர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். மேலும், பாகிஸ்தான் வரை

பரவியிருக்கும் திராவிட மொழிகளில் சீரான ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் காணப்படுகின்றன. அவற்றை ஒட்டுமொத்தமாகத் தமிழுக்குள் அடக்க முடியாது என வாதிடுகின்றனர். அதற்கு, தாயிடம் இல்லாத பண்புகள் சேயிடம் இருப்பதால், அந்தச் சேய்க்கும் தாய்க்குமான உறவு இல்லாமல் போகாது என்றும், பாரதத்திற்கு மட்டுமல்ல, பாகிஸ்தானுக்கு மட்டுமல்ல, பாருக்கே தமிழ்தான் தாய்மொழி என்று வாதிடும் அளவிற்கான தமிழ் தேசியவாதமும் இங்குண்டு. அதனடிப்படையில் 'ஆரியம் × திராவிடம்' என்ற எதிரிணைக்கு மாற்றாக, 'ஆரியம் × தமிழ்' என்பதே பொருத்தமானது என்று கூறித் திருநாவுக்கரசர் முதலானோரை அவர்கள் சான்று காட்டுவர். ஆனால், தொடக்க கால திராவிடவியல் ஆராய்ச்சியாளர்களிடம் திராவிடம், தமிழ் பற்றிய உள்முரண்பாட்டுச் சிக்கல்கள் இல்லை. அவர்கள் ஆரியத்திற்கு மாற்றாகத் திராவிடம், தமிழ் என எதனை முன்னிறுத்தினாலும் ஆரியத்தை எதிர்க்கும் குறிக்கோளில் உறுதியாக இருந்தனர். இன்று 'திராவிடம் × தமிழ்' என்பதே எதிரிணையைப் போல வைத்து விவாதிக்கப்படுகிறது.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. வெள்ளியங்காட்டான். 1967. கவிஞன். கோவை: குமணன் பதிப்பகம்.
2. வெள்ளியங்காட்டான். 1977. அறிஞன். கோவை: குமணன் பதிப்பகம்.
3. வெள்ளியங்காட்டான். 1979. தமிழன். கோவை: குமணன் பதிப்பகம்.
4. வேங்கடசாமி. சீனி, மயிலை. 2001. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம். சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்.

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் கடிதங்கள் (ஒரு கவிஞனின்
இதயம் எனும் நூலை முன்வைத்து) KAVINGAR
VELLIYANKATTANIN KADITHANGAL (ORU KAVINGANIN ITHAYAM
ENUM NUULAI MUNVAITHTHU)

முனைவர் சே.முனியசாமி

தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர், மன்னர் திருமலை நாயக்கர் கல்லூரி, பசுமலை,
மதுரை-625004, (Assistant Professor in Tamil, Mannar Thirumalai Naicker College, Pasumalai,
Madurai-625004, +919786089440, muniyasethu@gmail.com)

DOI: [10.5281/zenodo.10714205](https://doi.org/10.5281/zenodo.10714205)

ஆய்வுச்சுருக்கம்

எழுத்தாளன் மறைந்தாலும் எழுத்துக்கள் மறைவதில்லை என்பதற்கு வெள்ளியங்காட்டான் ஆகச் சிறந்த சான்று. இராமசாமி எனும் இயற்பெயர் கொண்ட இவர் தாம் பிறந்த ஊரான வெள்ளியங்காடு எனும் பெயரை வெள்ளியங்காட்டான் என மாற்றித் தம் பெயராக ஆக்கிக் கொண்டார். தனது வாழ்வின் இறுதிக்காலம் வரையிலும் ஒரு எழுத்தாளனாய் பல்வேறு நெருக்கடிகளைச் சந்தித்துத் தடம் புரளாமல் நேர்மையாக வாழ்ந்துள்ளார். கொடிய வறுமையிலும் நெறி தவறாது தம் பிள்ளைகளை வளர்த்தது மட்டுமின்றி, தமிழ்ச் சமூகத்திற்குப் பல படைப்புகளைக் கொடுத்துள்ளார். யாராலும் கண்டு கொள்ளாத கவனிக்கப்படாத சிறந்த ஆளுமையாய்த் திகழ்ந்த இவர், தாம் உயிரோடு வாழ்ந்த காலங்களில் தனது பிள்ளைகளுக்குத் தனது வாழ்வில் ஏற்பட்ட சம்பவங்களை ஒவ்வொன்றாக 38 கடிதங்களாக எழுதியுள்ளார். அவற்றைச் சேகரித்து அவரது மகள் நளினி என்பவர் நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். தொகுக்கப்பட்ட கடிதங்களில் காணலாகும் வெள்ளியங்காட்டனின் வாழ்வியலை விளக்கி எடுத்துரைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

ABSTRACT

Velliyankattan is the best example that even if the writer passes away, his creations do not disappear. His birth name was Ramasamy, but he changed his name as Velliyankattan after his native town Velliyankadu. Even towards the end of his life, though he faced various crises as a writer, he lived an honest life. He not only brought up his children in extreme poverty but also gave many works to the Tamil community. He is an outstanding personality who was not noticed by anyone. He has written the experiences of his lifetime to his children as 38 letters. His daughter Nalini has collected those letters and has published them as a book. The objective of this research article is based on explaining the life of Velliyankattan from those letters.

Keywords: வெள்ளியங்காட்டான், வெள்ளியங்காடு, ஒரு கவிஞனின் இதயம், கடிதங்கள், நளினி, நவ இந்தியா

முகப்பு

புலவர்களின் ஒருமுகம் புலமை. மறுமுகம் வறுமை. இதுவொரு புறமிருப்பினும் பல்வேறு கவிஞர்கள்/ எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்கள் பலரால் கவனிக்கப்படாமலே கடந்து செல்கின்றன. பாரதியார் வறுமையில் வாழ்ந்து கவிதை எழுதினார். சுதந்திரத்திற்காகப் புரட்சிப் பாடல்களையும்,

தேசபக்திப் பாடல்களையும் தந்தருளினார். அவர் உயிரோடு இருக்கும் வரையிலும் அவரையும், அவரது கவிதைகளையும் சொல்லிக் கொள்ளும்வாறாகக் கண்டு கொள்ளவில்லை. பாரதியாரின் படைப்புகளைக் கண்டுகொள்ள வெகுநேரம் இடைவெளி தேவைப்பட்டது. இந்நிலைதான் இன்றுவரை தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. படைப்பாளன் இருக்கும்போது அவனது படைப்புகளைக் கொண்டாடப்பட வேண்டிய நிலை மாறி, அவன் இறந்தபின்பு கொண்டாடும் புதுவித நோய் நெடுங்காலமாய் இச்சமூகத்தில் தொற்றிக் கொண்டு வருகின்றது. அதுமட்டுமின்றி காலம் சென்ற படைப்பாளர்களுக்கான உயரிய விருதுகளும், இன்னபிற விருதுகளும் வழங்கும் சடங்காக அரங்கேற்றப்பட்டு வருகின்றது.

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் தனது வாழ்வின் இறுதிக் காலங்கள் வரையிலும் பல்வேறு நெருக்கடிகளில் தடம் புரளாமல், நேர்மையாகவும் உண்மையாகவும் வாழ்ந்துள்ளார். தாம் உயிரோடு இருக்கின்ற காலங்களில் தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு அதிகமான கடிதங்களை எழுதி, தனது வாழ்வில் நடக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு நிகழ்வின்மீதும் தவறாது பதிவு செய்துள்ளார். தந்தையாரின் படைப்புகளைச் சேகரித்துத் தொகுத்து அவரது மகள் வெ.இரா.நளினி "ஒரு கவிஞரின் இதயம் - வெள்ளியங்காட்டான் கடிதங்கள்" எனும் தலைப்பில் நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். இக்கடிதங்களின் தொகுப்புநூலில் கூறப்பட்டுள்ள அவரின் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளை எடுத்தியம்பி ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் வாழ்வும் வரலாறும்

இன்றைய இளைய தலைமுறைகள் அறிந்திராத கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான். சிறு தோல்வியோ துன்பமோ ஏற்பட்டால் உடனே வாழ்க்கையை வெறுத்து உயிரினை மாய்த்துக் கொள்ள நினைக்கும் ஒவ்வொரு இளைஞர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் வாழ்க்கை முன்மாதிரியாக இருக்கும். பல்வேறு நெருக்கடிகள், இழப்புகள், தோல்விகள் என அளந்தறியாக் கண்ணீர் துளிகளைக் கடந்து, சோதனைகளுடன் வாழப் பழக்கிக் கொண்டவர் என்பது ஒவ்வொரு கடிதத்தைப் படிக்கும்போதும் அறிய முடிகிறது.

இராமசாமி எனும் இயற்பெயர் கொண்ட இவர், 21.08.1904 ஆம் ஆண்டு நாராயணசாமி - காவேரியம்மாள் எனும் தம்பதிக்கு மகனாக வெள்ளியங்காடு எனும் ஊரில் பிறந்தார். இவருக்குப் பின் பத்து சகோதரிகள். குடும்பத்தில் வறுமை குடியேறியது. வீட்டிற்கு மூத்த பையன் என்பதால் பொறுப்புகளும், கடமைகளும் அதிகமாயின. ஆடு, மாடு மேய்த்தும், குத்தகைக்கு நிலம் பார்த்து வாழ்வை நடத்தி வந்துள்ளார். மூன்றாண்டு மட்டும் பள்ளிக்குச் சென்று தனது கல்விநிலையினை முடித்துக் கொண்டார். இருப்பினும் தனது தனித்துவமான மொழியறிவால் இலக்கண, இலக்கியங்களில் தேர்ச்சி பெற்றார். கவிதை, காவியம், கதை, கட்டுரை, கடிதம், குறும்புதினமென படைப்பாக்கத் திறனில் தன்னை மூழ்கடித்தார்.

வறுமையிலும் நெறி தவறாது, கொண்ட கொள்கையிலும் தடம் புரளாது வாழ்ந்து காட்டினார். தன்மானத்துடன் வாழ 1960 ஆம் ஆண்டு கர்நாடகம் சென்று தொழில் செய்து, கன்னட மொழியினை முழுமையாகக் கற்றதனால் கன்னடம்-தமிழ் மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

1942 ஆம் ஆண்டு தமிழகத்தில் வெளிவந்த குறிப்பிடத்தக்க இதழ்களில் இவரது கவிதை வெளிவந்தது. கோவையிலிருந்து வெளிவந்த 'நவ இந்தியா' எனும் இதழில் மெய்ப்புத் திருத்துநராகப் பணியாற்றியுள்ளார். தனது வாழ்க்கைத் துணையாக குட்டியம்மாளைத் தெரிவு செய்து திருமணம் செய்து மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தார். இவரது இயற்பெயர் இராமசாமி. பிறந்த ஊர் வெள்ளியங்காடு என்பதால் தனது புனைபெயராக 'வெள்ளியங்காட்டான்' என மாற்றிக் கொண்டார். புனைபெயரிலே கவிதைகளை எழுதி வந்துள்ளார்.

ஒரு கவிஞரின் இதயம்

தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு எழுதிய கடிதங்களின் தொகுப்பே இந்நூல். 2007 ஆம் ஆண்டு, கோவை யதி வெளியீட்டில் 109 பக்கங்கள் கொண்டு இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது.

சிறப்பம்சங்கள்

- ❖ 38 கடிதங்கள் கொண்டு திகழ்கின்றது.
- ❖ ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் தேதி, மாதம், ஆண்டு, இடம் ஆகியவற்றை மிகத் துல்லியமாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- ❖ ஒவ்வொரு கடிதமும் ஒவ்வொரு தலைப்பில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ ஒவ்வொரு கடிதத்தின் இறுதியும் பின்குறிப்புகளுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.
- ❖ கடைசி இரண்டு தலைப்புகளில் தொகுப்பாசிரியர் தன் தந்தை வெள்ளியங்காட்டானைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
- ❖ இந்நூலின் பதிப்புரிமை உலகளாவிய பொதுக்கள உரிமை எனவும், பதிப்புரிமை அற்றது எனவும், இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- ❖ மேலும், நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம். வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கடிதங்கள் வாயிலாக கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டன் வாழ்வில் நடந்த சில நிகழ்வுகளை எடுத்துரைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

1. பொதுவுடைமையும் சுயமரியாதையும்

கோவையில் நவ இந்தியா என்ற நாளிதழுக்கான வாரமலரில் கவிதைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். தொடர்ச்சியாக மெய்ப்பு திருத்துநராகப் (Proof Reader) பணியாற்றும் நிலை ஏற்பட்டது. சிறிது காலத்தில் மெய்ப்பு திருத்துநருக்கான சம்பள உயர்வு பெறத் தகுந்த கல்விச்சான்றிதழ் இல்லையெனக் கூறி சம்பள உயர்வு மறுக்கப்பட்டது. இதனை அறிந்த வெள்ளியங்காட்டான் குடும்பம் நடத்தப் போதிய வருமானமின்றி கடினப்பட்ட நிலையில் குடும்பச்சூழல் கருதி மெய்ப்புத் திருத்துநர் பணியை விட்டகன்றார்.

சந்தேக கவுண்டம்பாளையத்திலிருந்து 14.10.1949 ஆம் ஆண்டு எழுதிய, நீ ஆனந்த வெள்ளத்தில்த் மித! என்ற கடிதத்தில், தன் மகளுக்கு உலகத்தின் இயல்புகளைப் பொதுவுடைமைச் சிந்தனையுடன் எடுத்துரைக்கின்றார். "இந்த உலகம் முழுவதும் என்னுடையது. இதில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் என் குடும்பத்தினர். எல்லாக் குழந்தைகளையும் நான் நேசிக்கிறேன். எல்லோருடைய தவறுகளையும் திருத்த முயல்கிறேன். என் துறையில் ஓயாது உழைக்கிறேன். இந்த தேசத்திற்கு என்னால் இயன்ற அளவு சேவை செய்கிறேன். இந்தச் சேவையில் கிடைக்கும் ஆறுதல் எனக்கு மகத்தானதாக இருக்கிறது." எனக் குறிப்பிடுகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.36) தன் குடும்பத்தை மட்டும் நேசிக்கும் ஒருவரால் இவ்வாறு பொதுவுடைமைச் சிந்தையுடையவராய் இருக்க முடியாது என்பதற்கு கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் சான்றாக விளங்குகிறார்.

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து 8.7.1950 ஆம் ஆண்டு தன் மகளுக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில், கோவையிலிருந்து காஞ்சிபுரத்திற்கு வாவென அழைக்கின்றார். காஞ்சிபுரத்தின் சிறப்புகளை எடுத்துக் கூறுகின்றார். தெப்பக்குளம், கோவில்கள், பக்திவாசிகள் என ஊரின் பெருமைகளையும் எடுத்துரைத்து, 99 சதவீதம் மூடப் பழக்கவழக்கங்களும் பொதிந்து காணப்படுகின்றன என்கிறார். இதன் வாயிலாக கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் பகுத்தறிவுச் சிந்தை வெளிப்படுகிறது.

மானமும் அறிவும் மனிதர்க்கு அழகு எனும் பெரியாரின் சிந்தைக்கேற்ப, கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் சுயமரியாதை கொண்டவர் என்பதற்கு, "நாராயணசாமி கடைக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பாக்கி என்ன ஆயிற்று என்று தெரியவில்லை. ஏற்கனவே மிகவும் காலம் கடந்து விட்டது. அது இன்னும் கொடுக்கப்படாமலிருந்தால் இனியாகிலும் கொடுத்து விடவும், அவர் சில ரூபாய்களுக்காக நம்மைப் பற்றித் தாழ்வாக நினைக்க இடம் தர வேண்டாம்" எனும் செய்திகளில் அறியலாம். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.59)

2. இலக்கியத்தைக் கையாளல்

தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் பல்வேறு இடங்களில் இலக்கியத்தைச் சான்றாகவும், உதாரணமாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளார். 14.3.1961 ஆம் ஆண்டு மகள் நளினிக்கு எழுதிய கடிதத்தில், ராபர்ட் பிரெனிங்கின் பொன்மொழியைச் சுட்டுகின்றார்.

“முன்னேற்றமே வாழ்வின் நியதி
எழுவதற்கே வீழ்ச்சி
வெல்வதற்கே தோல்வி”

விழிப்பதற்கே தூக்கம் எனக் குறிப்பிட்டு சிறிது வெட்கத்துடன், இந்த இரவல் வாக்கியத்தைத்தான் உனக்கு இன்று என்னால் தரமுடிந்தது எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

மகள்களை, பேரக் குழந்தைகளைப் பிரிந்து வாழ முற்பட்ட நிலையில் பேரன் பேத்திகளின் அருகிலிருந்து பேசிப்பழகும் வாய்ப்பும் இல்லாமல் போய்விட்டது. முன்பு போல் பேசமுடியாது எனக் கூறியுள்ளார். நான் இனி உதிர்ந்துவிட வேண்டிய பழுப்பிலை எனக் கூறுகின்றார்.

“என்னில் கிடைத்த என் மக்கள், என் பேரன், பேத்திகளின் நலன்களில்- மகிழ்ச்சியில் ஒரு விதமான பிடிப்பு இருக்கவே செய்கிறது, “கடந்த ஞானியராயினும் கடப்பரோ மக்கள் மேல் காதல் என்ற நளவெண்பாவின் கருத்து நிதர்சனமாகிறது” என்று நளவெண்பாவின் கூற்றினை எடுத்துரைக்கின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.92). தனது வாழ்வியல் முழுவதும் துன்பத்தை மட்டும் அனுபவித்து வந்த கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான், தம் பிள்ளைகளுக்கு அறிவுக் களஞ்சியமாகத் திகழ்ந்துள்ளார். 18.5.1961 ஆம் ஆண்டு தன் மகன் மனோகரனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், “இடைவிடாத முயற்சிக்கு நிலையான வாழ்வுக்குச் சரியான உவமானம் ஒரு செடி.

காலம் நிற்பதில்லை
இளமை நிற்பதில்லை
இன்ப துன்பங்களும் நிலைபேறுடையனவல்ல.
என் அன்புக் குழந்தையே,

நம்முடைய சாதனையே உலகத்தில் நிலைத்திருப்பது. இந்தச் சாதனைக்காக நாம் சதா இயங்குவோமாக” என உலகியல் இயல்புகளை எடுத்தியம்பியுள்ளார். எழுத்தே மூச்சாக இலக்கியமே உயிராக நினைத்து வாழ்ந்த கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் தன் பிள்ளைகளுக்கு அறிவுரை கூறுகையில் இலக்கியத்தையும் சுட்டிப் பகர்ந்துள்ளார்.

3. தத்துவங்கள்

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் தனது வாழ்வில் நிகழ்ந்த ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும் தம் வாழ்வின் அனுபவமாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார். வாழ்வில் அனுபவத்தைவிட சிறந்த நண்பன் இல்லை எனும் கருத்திற்கேற்ப, அவரது வாழ்வின் ஊடே பல இடங்களில் தம் பிள்ளைகளுக்கு அனுபவ மொழிகளைப் பகர்ந்துள்ளார்.

“வாழ்க்கை அறிஞனுக்கு வயிற்று வலியாகவும் மூடனுக்கு மாம்பழமாகவும்தான் என்றும் இருந்து வருகிறது” (ப.21),

“அறியாமை என்பது ஒரு நோய், பேதமை, ஒரு பலவீனம்.” (ப.49)

“என் ஒரு தோள்மீது துன்பம் டன் கணக்கில் ஏறும். அதே நிமிடத்தில், இன்னொரு தோள்மீது சந்தோசமும் அதே அளவில் ஏறிக் கொண்டதானிக்கிறது.” (ப.48)

“பயிரை வளரவிடாமல் களை தடுக்கிறது. களை பறிக்க உழவன் தயங்கினால் பட்டபாடு வீணாகிவிடும். வாழ்க்கை என்ற பயிரில் அச்சமும் கவலையும் பெரும் களையே; அவற்றையும் களைந்தெறி! நிச்சிந்தையாயிரு! மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதே?” (ப.57)

“ஒளிக் கதிரவனை மறைத்த முகில்
எப்போதும் மறைத்துக் கொண்டே யிருப்பதில்லை
எப்போதும் மறைக்காமலும் இருப்பதில்லை
அதுபோலவே நமது இன்பமும் துன்பமும் வந்து கொண்டும்
போய்க் கொண்டும் இருக்கிறது.” (ப.59)

"நீரை முகிலாக மாற்றிக் கொண்டும்
முகில்களை நீராக்கிக் கொண்டும்
உள்ளதே வாழ்க்கை" (ப.59)

"ஒருவருக்கொருவர் அஞ்சி வாழ்வதும் கூடாது. அதுபோலவே அடிமைப்படுத்தி
வாழ்வதும் கூடாது. தந்தையாயினும், தாயாயினும் அனைவருக்கும் இது பொருந்தும்.
சமத்துவத்தில்தான் வாழ்கையின் இரகசியமே அடங்கியிருக்கிறது. சீரான செப்பனிட்ட
பாதையில் நடக்கும் பிரயாணி பின்னால் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டான்." (ப.72)

"நீண்ட பிராயணம் செய்யப் புகுந்த ஒருவன் தன் கட்டுச்சோற்றை வீணாக்க மாட்டான்.
தண்ணீர்க் குவளையை வற்ற விட மாட்டான். தன் கால் செருப்பையும் குடையையும்
எறிந்துவிட மாட்டான்." (ப.72)

"யாரும் சிங்கத்திற்கு அரசனென்று பட்டாபிசேகம் செய்து வைக்கவில்லை. அது தன்
கம்பீரமான தோற்றம் சக்தி முதலியவைகளால்தானே மிருக ராஜா என்னும் பதவியைத்
தேடிக் கொள்கிறது." (ப.81)

"உலகம் ஒரு நிலைக்கண்ணாடி. யார் எப்படி இருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது அப்படியே
காண்பிக்கிறது. நாம் நம் பிரதி பிம்பத்தையே அதில் காணுகிறோம்." (ப.81)

"யானை எந்த மரத்தின் நிழலிருந்து அதன் உடலலுப்பைத் தீர்த்துக் கொள்கிறதோ,
அதையே பின்பு முறித்து எறிவது போல் நீசர்கள் தமக்கு ஆதாரமானவற்றையே நாசம்
செய்து விடுவார்கள்." (ப.81)

(ப.81) "தன் மக்களுக்குக் கடன் வைத்துவிட்டுச் சாகும் தந்தையே அவர்களுக்கு பெரிய சத்துரு."

"நான் ஒரு தேசத்தின் தலைவனாக இருப்பதைவிட சத்தியத்திற்கு அடிமையாக
இருப்பதையே மிகவும் விரும்புகிறேன்." (ப.81)

"அன்புக்கு நீங்கள் வழிகாட்டிகளன்று. நீங்கள் உண்மையில் நல்லவர்களானால் அன்பே
உங்களுக்கு வழிகாட்டியாகும்." (ப.81)

"நம் துயரங்களைத் தீர்த்துக் கொள்ளச் சரியான வழி பிறர் துயரங்களைத் தீர்க்க
முயலுவதே." (ப.81)

"முழங்கால்களை ஊன்றி வாழ்வதைக் காட்டிலும் கால்களால் நின்று சாவது மேல்." (ப.81)

"உலகம் ஒரு புல் கட்டு. மனிதர்கள் அதை அப்படியும், இப்படியும் இழுத்தாடும்
கழுதைகள்." (ப.82)

"தேன் இனிப்பானதுதான். அமிர்தம் அதைவிட இனிப்பானது. எல்லாவற்றைக் காட்டிலும்
இனிப்பானது கவிதை." (ப.82)

"என் அன்பு மகளே! நீ என்றும் எந்த நிலையிலும் ஒரு மல்லிகை மலராகவே இரு!
உன்னிடத்திலிருந்து கமழ்வது நறுமணமாகவே இருக்கட்டும், பிறரைப்பற்றி நீ
வருத்தப்படாதே! மற்றவர்களெல்லாம் மல்லிகையாகவே இருக்க வேண்டுமென்று
ஆசைப்படாதே; எதிர்பார்க்காதே!" (ப.97)

"மனச்சோர்வு என்ற இருளுக்கு இலக்காகாதே, உற்சாகம் என்ற ஒளிவிளக்கை ஏற்று.
மௌனமாக உன் கடமைகளைச் செய். ஆனந்தம் என்பது அன்பில்தான்
நிறைந்திருக்கிறது. கோடஸ்வரன் வீட்டிலும் தினசரி துக்கங்கள் இல்லாமலில்லை.
ஏழையின் வீட்டிலும் சாந்தி ஒளிவீசவே செய்கிறது." (ப.97)

"தாழ்வின் எல்லை நமக்கு மிகவும் அருகில் இருக்கிறது. ஆனால் உயர்வின் எல்லை நமக்குத் தூரமாகவே இருக்கிறது. இந்த எல்லையை நாம் சென்று சேர இடைவிடாத முயற்சியும் எச்சரிக்கையும் அவசியம்." (ப.87)

"அநேகமாக நான் ஒரு பழுத்த இலை. என்னால் இனி யாருக்கும் பயனில்லை. என் இதயத்தில் எந்தவிதமான பற்றுக்களும் இல்லை." (ப.88)

"என் மனம், சொல்ல வேண்டிய ஒன்றைச் சொல்லாவிடினும் புண்படும், சொல்லக்கூடாத ஒன்றைச் சொல்லினும் புண்படும். எனினும் இனி புண்படுவதென்பதில்லை. ஏனெனில் எத்தனையோ புண்கள் பட்டு ஆறித் தழும்பாகி விட்டது." (ப.91)

"குழந்தாய்! அறியாமை என்பது ஒரு நோய். பேதமை ஒரு பலவீனம் என்பதை அறிந்து அதை விலக்கு. வீரமும் தெளிவும் உடையவளாயிரு." (ப.91)

தத்துவங்களை எளிதில் எவராலும் இயம்பிட முடியாது. வாழ்வின் எல்லை வரைக்கும், அல்லது ஆகக் கடைநிலையிலிருந்து ஏமாற்றம் அடைந்தவரால் மட்டுமே கூற முடியும். அதில் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானும் ஒருவர்.

3.வாழ்வில் சுட்ட வடுக்கள்

நடுக்கடல் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தாது. அமைதியை மட்டுமே ஏற்று நிற்கும். கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் தன் வாழ்வில் பல நிலைகளில் பெரும் சனாமிகளை எதிர்கொண்டு, எல்லாவற்றிலும் எல்லாவற்றாலும் வாழப் பழகிக் கொண்டவர். அவர் வாழ்வில் நடந்த ஒவ்வொரு நிகழ்வும் வடுக்களே.

எந்தத் தொழிலிலும் ஈடுபட்டாலும் அதில் நீதியும், நேர்மையும் இவரிடம் கரைபுரண்டோடும். இவையிரண்டில் எது குறைந்தாலும் தன்மானத்துடன் பணி விலகிக் கொள்வார். கோவைக்கு அருகிலுள்ள சுதந்திர வித்யாலம் எனும் உயர்நிலைப்பள்ளியில் விடுதிக் காப்பாளர் பணி கிடைத்தது. குழந்தைகளுக்குக் காய்ந்துபோன காய்கறிகளைச் சமைத்து வந்ததைக் கண்டு குரல் கொடுத்துள்ளார். இப்பணி அவரது மனத்திற்கு நிறைவாக இல்லாததால், பணியை விட்டு விலகினார்.

தன் குடும்பத்திற்காக அவர் பட்ட துன்பங்கள் அளவிட முடியாதவை. பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்திற்காகப் பெரும்பாடுகள் பட்டுள்ளார். 28.11.1957 ஆம் ஆண்டு தன்னுடைய மகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், "என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் நளினிக்காகவும், மனோகரனுக்காகவும் இன்னும் சிறிது காலம் கஷ்டப்படத் தயாராகவே யிருக்கிறேன் எனக் கூறுகின்றார்." (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.52) எனக் கூறுகின்றார்.

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் வாழ்வில் வறுமை அவரைத் துரத்திக் கொண்டேயிருந்துள்ளது. ஒருமுறை அவர் அணிந்திருந்த காலணி அறுந்து போனது. புதிய செருப்பு வாங்க நினைத்தாலும் பணமின்மையால் முடியவில்லை. இதனை, "என் பழைய செருப்புகளுக்கு என்மேல் அளவு கடந்த கோபமும் வெறுப்பும் இருப்பதை அறியாமல் தொடர்ந்து மிதித்துக் கொண்டிருந்தேன். 6.3.63 தேதி பட்டுக்கோட்டைக்குப் போக வேண்டி வந்தது. அந்த சமயம் பார்த்து என்மேல் பலமாக வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டு விட்டன பழைய செருப்புகள்" (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.64) இதனால் பெருவிரல் காயமாகி, வலிகளுடன் மருந்து போட்டுக் கொண்டிருந்தார். வலிகளையும் துன்பங்களையும் எளிதாக எதிர்கொள்ளப் பழகியதால் தாங்கிக் கொண்டார்.

உழைப்பின் அருமையை நன்குணர்ந்த கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான், உழைப்பின் மேன்மையைத் தன் மகன் மனோகரனுக்கு எடுத்துரைத்துள்ளார். வாழ்வில் இன்புற்று வாழவேண்டுமெனில் உழைப்பு அவசியம். உழைப்பின்றி ஊதியமில்லை. எந்தப் பணியாகயிருந்தாலும் உழைக்க வேண்டுமென்பதை "உழைப்புதான் செல்வம்; செல்வம்தான் நம் குறிக்கோளை அடைய உள்ள அரிய சாதனம், அறிவுதான் நமது உண்மையான நண்பன்; ஆற்றல்தான் நமது பிதூரர்ஜித மூலதனம்" எனத் தெளிவாய் எடுத்துரைப்பவராகத் திகழ்ந்துள்ளார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.73)

தான் எழுதி வெளியிட்ட நூல்கள் எதுவும் விற்கவில்லை. பசியால் பழைய பேப்பர்காரனுக்கு ஆறணாவிற்கு விற்கின்றார். இதைக் கண்டு அழுது கண்ணீர் விட்ட தன் மகளைப் பார்த்து, "எதற்காக அம்மா நீ அழவேண்டும். இதில் பட்டானியோ கடலையோ வாங்கிக் கொறிப்பவன் நம் கவிதையைப் படித்து, ஆகா...! என்ன அருமையான கவிதை எனப் பாராட்டுவான். பிறகு பாரேன்! அடுத்து வரும் நம் கவிதைத் தொகுதி எப்படி சக்கைப் போடு போட்டுக் கொண்டு விற்கப்போகிறதா...? இல்லையா?" என்று கூறியுள்ளார். (ஒரு கவிஞனின் இதயம், ப.104) தான் கண்ணீர் விட்டால் தன்னுடைய மகனும் கண்ணீர் விடுவான் என நினைத்துத் தனக்குத் தானே ஆறுதல் கூறித் தன் நெஞ்சைத் தேற்றியுள்ளார். பெரும்பாலும் எழுத்தாளர்களுக்கு இந்தக் கதி தான் நிகழ்கிறது. எப்போது, ஒரு வாசகன் படைப்பாளனின் பெயர் பார்க்காமல், படைப்பை மட்டும் பார்த்து வாசிக்கின்றானோ அப்போதுதான் இந்நிலை மாறும்.

2.2.1962 ஆம் ஆண்டு இரத்தினபுரி காலனியில் வசிக்கும்போது கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் கையில் பணமில்லை. தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு கடிதம் எழுதியும் எந்தத் தகவல்களும் வரவில்லை. இந்நிலை பெரும் கஷ்டத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. 1-4-0க்கு கடனாளியாக இருக்கிறேன் என்பதை தம் மகனுக்குத் தெரிவிக்கின்றார். மேலும் ஒரு சில மாதத்திற்கு மட்டும் உன் உதவியை இன்னும் நான் நாடியாக வேண்டும் என்பதனைப் பதிவு செய்கின்றார்.

தம் பிள்ளைகளே உலகம் என்று வாழ்ந்த அவர் நஷ்டமோ கஷ்டமோ எதையும் கடிதம் வாயிலாகத் தெரிவித்து, தன் மனத்தை ஆற்றிக் கொள்கின்றார். இவ்வாறு தம் வாழ்வில் ஏற்பட்ட ஒவ்வொரு இடையூறுகளையும், ரணங்களையும் தம் மக்களுக்கு கடிதம் வாயிலாகத் தெரிவிப்பதை அறிய முடிகிறது.

4.வறுமையிலும் உதவும் மாண்பு

உதவிக்கரம் நீட்டுவோரை இரு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று உதவி செய்வோர். மற்றொருவகை உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் உடையவர். அவ்வரிசையில் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டன் துன்பப்படுகின்றவர்களுக்கு உதவ வேண்டுமென்ற உள்ளம் படைத்தவர் என்றே கூறலாம். தான் செய்ய இயலாவிட்டாலும், தன்னுடைய பிள்ளைகளைக் கொடுத்து உதவ முன்வர வேண்டுமென்பதைத் தனக்கு நேர்ந்த நிலையினை, "வாணாளை வீணாக்காமல் என்ன செய்யலாமென்று நான் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் சிந்தித்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன். துன்பப்படுகிறவர்களுக்கு எந்த விதத்தில் உதவ முடியும் என்னென்ன செய்ய முடியும் என்ற எண்ண அலைகள் என் இதயக்கடலில் மோதிக் கொண்டிருக்கின்றன" எனவும் (ஒரு கவிஞனின் இதயம், ப.15), "ஒரு கவிஞனுடைய குழந்தைகள் நீங்கள் மூவரும் உங்கள் மூவர் பேரிலும் ஒரு இம்மி அளவு மாசும் மறுவும் ஒட்ட இடம் தரவேண்டாம். தவறு செய்பவர் பிறராக இருக்கட்டும். நீங்கள் நல்லதையே நினையுங்கள் நல்லதையைச் செய்யுங்கள்" எனவும் தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு நன்மை செய்வதை நாடுங்கள் என அறிவுறுத்துகின்றார். (ஒரு கவிஞனின் இதயம், ப.67)

5.காந்தியப்பற்று

தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு காந்தியடியைப் போல் முன்மாதிரியாக இருக்க வேண்டுமென்பதைத் தெரிவித்துள்ளார். மேலும் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான், காந்தியச் சிந்தனையைப் போற்றத்தக்கவராக விளங்கியுள்ளார் என்பதை அவரால் எழுதப்பட்ட கடிதங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

காந்தி, நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்ற முனைப்புடன் செயல்பட்டார். அவ்வாறு செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, அவருக்கு பல்வேறு தூற்றல்கள் வந்தன. இருப்பினும் அவர் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் கொண்ட கொள்கையில் உறுதியுடன் செயல்பட்டு வெற்றி கண்டார். அவர் இல்லாவிடினும் தற்போது இந்திய தேசம் உள்ளவரை அவரின் குரல் மணிபோல் ஒலித்துக் கொண்டதான் இருக்கும் எனக் கூறுகின்றார். "அந்த மகாத்மஜீயின் காலத்தவராகிய நாம் அவருடைய கொள்கையைப் பின்பற்றுவோர் என்று சொல்லிக் கொள்ளக் கூடியவர்களாகிய நாம் ஆசாடபூதிகளாக - உண்மையைப் பின்பற்றாதவர்களாக வாழ்ந்தோமேயானால், அந்த வாழ்க்கைக்கு ஒப்பு எதைச் சொல்வது? காதகனாகிய கோட்சேயின் வாழ்க்கையைச் சொல்லலாம்; சொல்லினும் அது சரியானபடி சொல்லியதாகாது" எனக் காந்தியின் சிறப்பினை

எடுத்தியம்புகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.27) அதே போல் 31.7.1948 ஆம் ஆண்டு தன் மகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தின் முடிவில் 'வாழ்க காந்தீயம்- ஜெய்ஹிந்த்' என முடிக்கின்றார்.

6. (I) பாரதியாரின் துணை

25.11.1950 ஆம் ஆண்டு தன்னுடைய மகள் வசந்தமணிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் பாரதியாரின் பாடல்களை நினைவூட்டுகிறார். "அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே- உச்சமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும் இந்த மகா வாக்கியத்தை நாளும் ஒருமுறை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்" என எழுதுகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.48)

(II) பாரதிதாசனின் நட்பு (?)

பாரதிதாசன், தங்கம்மா பாரதி போன்றோரோடு ஒரே மேடையில் உரை நிகழ்த்திய அனுபவத்தோடு கூட பாரதிதாசனின் நட்பும் கிடைத்தது. புதிதாக எழுதியுள்ள அவரது கவிதைநூல் பற்றிய கருத்தையும் அதை வெளியிடுவது குறித்த சில ஆலோசனைகளையும் கேட்டு அறிந்துகொள்ள பாண்டிச்சேரி சென்றபோது பாரதிதாசன் சென்னை சென்றுள்ளார் எனும் செய்தி கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானுக்கு ஏமாற்றம் அளித்தது. ஒருவேளை பாரதிதாசனை நேரில் சந்தித்துப் பேசியிருந்தால் இவரது வாழ்வில் ஏதேனும் திருப்புமுனை ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

7. தொழில்கள்

(I) மிளகாய் விவசாயம்

விவசாயத்தில் ஈடுபாடு மிக்கவராக கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் திகழ்ந்துள்ளார். 16.5.1962 ஆம் ஆண்டு தன் மகனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், ஊருக்கு வருவது தொடர்பான செய்திகள் குறித்துப் பேசியுள்ளார். அக்கடிதத்தில் "மிளகாய்ச் செடி நட வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. இந்த வாரமே நடவு ஆரம்பமாகி விட்டிருக்கிறது. இனி நான் இங்கிருந்து புறப்பட்டு வர அவகாசமே இல்லை. ஆடி மாதம் கழிந்து ஒரு சமயம் வரலாமென்று நினைக்கிறேன்" எனக் குறிப்பிடுவதின் வாயிலாக கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் மிளகாய் விவசாயம் செய்ததை அறியலாம். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.86)

(II) கோழிப்பண்ணை

தன்னுடைய வாழ்வாதாரத்திற்காகப் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்துள்ளார். அதில் கோழி வளர்ப்பும் ஒன்று. தன்னுடைய மகனைப் பார்க்கச் செல்ல முடியாமைக்கு காரணம் விளம்புகையில், "இங்கு நூறு ஜீவன்கள் என் கையை எதிர்பார்த்து ஒவ்வொரு நாளும் வாழ்கின்றன. இந்தக் கோழிக் குஞ்சுகள் மூலம் நான் இந்த உலகத்தையே காண்கிறேன். மனிதர்களிடமுள்ள அவ்வளவு இழிகுணங்களும் கோழிக் குஞ்சுகளிடம் இருக்கின்றன. பொறாமை, வஞ்சகம், சண்டை, பேராசை ஒன்றும் கூட குறையவில்லை" எனக் குறிப்பிடுகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.86)

இதன் பின்பு இரண்டு மாதம் கழித்து 5.7.1962 ஆம் ஆண்டு தன் மகனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் கோழிப்பண்ணையைப் பற்றி பேசுகின்றார். "என் கோழிப்பண்ணை வருமானம் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறாய் அல்லவா? இது எதற்கு? ஒரு சிறு கோழிப்பண்ணையில் என்ன வருமானம் வந்துவிடும்?" என்ற விரக்தியில் மகனுக்குப் பதில் அளித்துள்ளார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், பக்.89.90) அதே போல், 13.8.1962 ஆம் ஆண்டு தன் மகனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், கோழிப்பண்ணைத் தொழில் பெருமளவிற்கு கைகொடுக்கவில்லை என்பதையும் கூறுகின்றார். "கோழிகள் எல்லாம் நான் விற்றுவிட்டேன். ஒரே ஒரு குஞ்சு மட்டும் மீதி விட்டிருக்கிறேன். தற்போது எனக்கு எந்தவிதமான பொறுப்பும் இல்லை, வெறும் ஆள்" எனக் கூறுகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.94)

தன் வாழ்நாள் முழுவதும் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்து தோல்வியுற்றுள்ளார். ஆடு, மாடு மேய்த்து நிலத்தைக் குத்தகைக்கு விடல், கோழிப்பண்ணை அமைத்தல் என அனைத்துத் தொழில்களும் கைவிட்டுச் சென்று, வறுமை மேலோங்கிய நிலையினைத் தம் மக்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டே இருந்துள்ளார்.

8.கர்நாடகம் செல்லல்

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் தன் கொள்கைகளில் சிறிதளவும் சமரசம் செய்வதில்லை. தன்மானம் கருதி, 1960ஆம் ஆண்டு கர்நாடகம் சென்று, சிறிது காலங்கள் விவசாயத் தொழில் செய்து வந்துள்ளார். அங்கேயே தங்கியிருந்ததால் கன்னட மொழியினைப் பிழையறக் கற்றுத் தெளிந்தார். அதன் நீட்சியாக சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல்களை மொழிபெயர்த்தார்.

பரிசுத்த வேதாகம வசனத்தைக் கூறல்

1.4.1961 ஆம் ஆண்டு தன் மகனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் "இக்கட்டாத பாகிலிந்த ஓளகே ஓகிரி, நாசக்கே ஓகுவ பாகி தொட்டது, தாரி அகலவு; அதரல்ல ஓகுவவரு பகுஜன் நித்ய ஜீவக்கே ஓகுக பாகிலு இக்கட்டு தாரி பிக்கட்டு; அதன்னு கண்டு இடியுவவரு ஸ்வல்பஜன்" எனும் கன்னடத்திலுள்ள வாக்கியத்தைக் கூறியுள்ளார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.67) கூடவே இந்தக் கன்னட வாக்கியத்தின் தமிழாக்காத்தினை, 'இடுக்கமான கதவு வழியாக உள்ளே செல்லுங்கள். நாசத்திற்கு கொண்டு செல்லும் கதவு பெரியது. வழியும் அகலமானது. அதில் செல்பவர் பலர். அமரத்வத்திற்குச் செல்லும் கதவோ சிறியது, வழியும் மிகச் சிரமமானது. அதைக் கண்டுபிடிப்பவர் வெகு சிலரே' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பரிசுத்த வேதாகமம் மத்தேயு 7:13ஆம் வசனத்தில் "இடுக்கமான வாசல்வழியாய் உட்பிரவேசியுங்கள்; கேட்டுக்குப் போகிற வாசல் விரியும், வழி விசாலமுமாயிருக்கிறது; அதன் வழியாய்ப் பிரவேசிக்கிறவர்கள் அநேகர்" எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (பரிசுத்த வேதாகமம், புதிய ஏற்பாடு, ப.7) இதன் வாயிலாக சமய வேற்றுமை பாராது நற்கருத்துக்களை எடுத்தியம்பும் மனிதராக விளங்கியுள்ளார் என்பதை அறியலாம்.

9.உறுதி கொண்ட நெஞ்சம்

தான் கொண்ட கொள்கையில் உறுதி மிக்கவராகவும், எவருக்கும் அஞ்சாதவராகவும் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் விளங்கியுள்ளார். இதனை, "என் கொள்கை, என அனுபவங்கள் என்னை அப்போதைக்கப்போது செலுத்திக் கொண்டு போவதில் நான் ஒதுங்கி எப்படியும் நிற்க முடியாது. எனக்காகவும் சரி-மற்றவர்களுக்காகவும் சரி இவைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு உயிர் வாழ்வதில் பயனிருப்பதாக என்னால் நினைக்க முடியவில்லை. என் மனதில் பயம் எப்போதேனும் தோன்றுகிறது. எனின் அது என கொள்கைகளைப் புறக்கணிக்க எண்ணும் நிர்ப்பந்தம் உண்டாகும் போதுதான்" எனக் கூறுவதன் வாயிலாக உறுதிமிக்க கொள்கையுடையவர் என்பதை அறியலாம். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், பக்.31,32)

தனது கிராமத்தில் தலித்துக்களுக்கான குடிநீர்ப் போராட்டத்தில் இவர் தங்களை அடித்து விட்டதாகப் பொய்வழக்கினைத் தொடுத்தனர். தவறே செய்யாத இவர் ஒறுத்தல் கட்டணத்தைக் கட்டிவிட்டு, வழக்குத் தொடுத்தவரை நேரில் சந்தித்துக் கன்னத்தில் இரண்டு அறை கொடுத்துள்ளார்.

அதேபோல், கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் ஐந்து வயதில் தவறான ஒரு வார்த்தையைச் சொன்னதால், தந்தையால் கண்டிக்கப்பட்டார். பிரம்பால் அடித்தும், கிணற்றில் கயிறு கட்டி இறக்கியும் பயமறியாது அந்த வார்த்தையைச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தார். விவரம் தெரிந்த பின்புதான் தெரிந்தது தான் சொன்னது தவறென. இதன் வாயிலாக இவர் சிறுவயது முதல் உறுதிக்கொண்ட மனம் கொண்டவர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

10.பற்றுள்ள தந்தையாய்

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள 38 கடிதங்களில் 37 கடிதங்கள் தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு எழுதியதாகும். ஒவ்வொரு கடிதத் தொடக்கத்திலும் எழுத முற்படுகையில், 'அன்புக் குழந்தைகளே!', 'அன்பு மிக்க குழந்தையே!', 'எனது அருமைக் குழந்தாய்', 'அறிவுமிக்க மக்களே!', 'அன்புள்ள மகளே', 'ஆருயிர்க் குழந்தாய்', 'அன்பார்ந்த குழந்தாய்', 'அன்புச் செல்வி!', 'அன்புச் செல்வன்', 'அருமை மனோகரா' என அன்புடன் விளித்துத் தொடங்குகின்றார்.

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் வாழ்வில் முற்றிலும் வறுமை சூழ்ந்து கொண்டாலும், தம் பிள்ளைகள் மீதும் பேரக்குழந்தைகள் மீதும் அளவற்ற அன்பினைக் கொண்டதை அறிய

முடிகிறது. இளம்வயதில் அம்மாவை இழந்து வாடும் தன்னுடைய மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தன் வாழ்வின் இறுதிவரையிலும் நல்வழிப்படுத்தி, அறிவுரை கூறி நலம் விசாரித்துக் கடிதங்களை எழுதியுள்ளார்.

14.10.1949 ஆம் ஆண்டு தன் மகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், "உன்னுடைய உடல்நிலையை கவனித்துக் கொள். உலகப்போக்கு எப்படி இருப்பினும் உன் போக்கு உயர்ந்ததாக இருக்கட்டும். குதூகலமாக இரு. நல்ல புத்தகங்களைப் படி. மன அமைதியை பெரியோர்களின் சொற்கள் நல்ல முறையில் உனக்கு உண்டாகுகிறது என்பதில் நம்பிக்கையிருந்தால் மனமுவந்து பிரார்த்தனை செய். இல்லை எனில் ஏழை எளியவர்க்கு உன்னால் முடிந்த உதவியைச் செய்ய முற்படு." என அறிவுரை கூறித் தனது அன்பை நிலைநாட்டுகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.35)

27.9.1950 ஆம் ஆண்டு மகள் வசந்தாமணிக்கு, மகளின் மொழிநடை புரியாமல் இருந்தமையால் புரியும்படி எழுத வேண்டுமென்ப பணித்துள்ளார். "தெளிவான நடையில் புரியும்படியான எழுத்தில் அடிக்கடி எழுது. இனியாவது தவறாதே" (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.39) என அன்புடன் தெரிவிக்கின்றார். மகளின் நலவாழ்வை விரும்பிய கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் கையெழுத்தும் அழகுபட எழுதவேண்டுமென விரும்புகின்றார் என்பதையும் அறியலாம். மகள் வசந்தாமணியின் இரண்டாவது குழந்தை மரணமாகிவிட்டது. இச்செய்தியை அறிந்த இவர் என்ன சொல்வதென அறியாது "மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள். சந்தோஷமாக நீ இருப்பாயானால் அது நாம் செய்த பாக்கியம். அதே போதுமானது. எல்லாம் ஆண்டவன் நம்மை நடத்தி வைக்கும்போது நாம் அதன்படி நடந்துதான் ஆகவேண்டும். உனக்கு நல்ல முறையில் கணவனைத் தேடி வைத்தேன். அதுவே உனது பூர்வ புண்ணியம். அவரையே தெய்வமெனக் கருதி, நீ (வாசுகி) மாதிரி இல்லறம் நடத்த வேண்டியது. எல்லாம் தெரிந்த உனக்கு நான் என்ன எழுதப் போகிறேன்?" என எழுதியுள்ளார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.41) தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு முதிர்வது காலங்களில் பணமும் பொருளும் கொடுத்து உதவாவிடினும் அன்போடும் கரிசனையோடும் ஆலோசனைகளையும், அறிவுரைகளையும் வழங்கியுள்ளார்.

மொழியறிவின் அவசியத்தைச் சுட்டல்

27.10.1960 ஆம் ஆண்டு மகன் மனோகரனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், நன்னூல் படியெனக் கட்டளையிடுகின்றார். மேலும் இளமை நிலையாமை, துன்பங்கள் கடந்துபோகும் என்பதையும் எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை, "நீ நன்னூலை மறுபடியும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்வாய் என நான் நம்புகிறேன். இருதயம் ஒரு இலக்கணப் புத்தகமாக இருக்க வேண்டுமென்பதே என் ஆசை. மொழியைப் பற்றிய அனைத்து விபரமும் முன்கூட்டி அறிந்து கொண்டால் பின்பு அது உனக்குப் பேருதவியாக இருக்கும். தேக்கமில்லாமல் குறிக்கோளை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டே இருப்பதுதான் சரியான இன்பத்தின் அடிப்படை. கீதை சொல்வதும் அதுவே. முயற்சியின் வலிமை சொற்களில் அடங்குவதன்று. ஒரு செடியின் நூலளவு போன்ற வேர் பெரும் பாறைகளையும் ஊடுருவவல்லது என்பதை எண்ணிப்பார். இடைவிடாத முயற்சிக்கு நிலையான வாழ்வுக்குச் சரியான உபமானம் ஒரு சிறு செடிதான். காலம் நிற்பதில்லை.

இளமை நிற்பதில்லை. இன்ப துன்பங்களும் நிலைபெறுமையெனவல்ல. என் அன்புக்குழந்தையே! நம்முடைய சாதனைதான் உலகில் நிலைத்திருப்பது. இந்தச் சாதனைக்காகவே நாம் அனைவரும் சதா இயங்குவோமாக!" எனக் குறிப்பிடுகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.54) அதுமட்டுமின்றி, "நீ இன்னும் தொல்காப்பியத்தை ஐயமற ஆராய வேண்டும் என்பதையும் சுட்டுகின்றார்." (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.87) தாய்மொழியையினைப் பிழையின்றிக் கற்பது வாழ்வில் பெரிதும் பயனளிக்கும் என்பதனை நேர்பட பேசியுள்ளார் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான். இந்தக் கூற்று இன்றைய இளைய சமுதாயத்தினர்க்கும் புகுத்த வேண்டுமென்பது காலத்தின் கட்டாயமாகும். தாய்மொழிப் பாடத்தைப் புறக்கணிக்கும் இன்றையச் சூழலில் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் மொழியறிவு சிந்தை நோக்கத்தக்கதாகும்.

அதேபோல் 18.5.1961ஆம் ஆண்டு எழுதிய கடிதத்திலும் மகன் மனோகரனை நன்னூலை மறுபடியும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள் எனச் சுட்டியுள்ளார். இலக்கண அறிவின் முக்கியத்துவத்தையும் அவசியத்தையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

22.5.1961 ஆம் ஆண்டு மகனுக்கு எழுதிய மற்றொரு கடிதத்தில், "எழுது; எழுது; மேலும் மேலும் எழுது; எழுதிக் கொண்டேயிரு; கற்றுக் கொண்டே இரு. உன் ஒவ்வொரு கணமும் செயலில்

கழியட்டும் என எழுதச் சொல்லப் பணிக்கின்றார்." (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.73) நூல்கள் வாசித்தலும், எழுதுதலும் ஆரோக்கியமானவை. இவையிரண்டும் இருந்தால் நம்மை அடுத்த நிலைக்கு அழைத்துச் செல்லும் என்பதைத் தன் மகனுக்கு உணர்த்தியுள்ளார். "எதைக் கற்றுக் கொள்ள நீ விரும்புகிறாயோ, எதைச் செய்ய உன் மனம் உன்னைத் தூண்டுகிறதோ அவற்றை நீ கற்பதிலும், செய்வதிலும் என் அனுமதி உனக்குத் தேவையில்லை. அது உன் சொந்த விசயம்" என்பதைக் கூறி மகன் சிறகு விரித்துப் பறக்க தூண்டுகோலாயிருந்துள்ளார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.76)

மகன் மீது அவ்வளவு அன்பும், அக்கறையும் கொண்ட தந்தையாக கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் திகழ்ந்துள்ளார். தன்னுடைய எண்ண ஓட்டத்தின்படிதான் வாழ வேண்டுமென முட்டுக்கட்டை போடாது மகனின் சிந்தனைக்கேற்ப வாழ்ந்து கொள்ளட்டுமென நினைத்துள்ளார். இவ்வளவு பக்குவமான அறவுரைகள் இயம்புவதற்குக் காரணம் யாதெனில், அவர் வாழ்வில் பட்ட துயரங்களே எனக் கூறினால் அது மிகையாகா.

பேத்தியின் நலன்

14.3.1961ஆம் ஆண்டு இளைய மகள் நளினிக்கு எழுதிய கடிதத்தில், தனது பேத்திக்காகக் குழந்தை வளர்ப்பு என்ற புத்தகம் வாங்கிப் படி என அறிவுறுத்துகின்றார். மனிதர்களால் கூற முடியாத செய்திகளை நூல் வாயிலாகப் பெற முடியும் என்பதை முன்னிறுத்திக் கூறியுள்ளார் என்பதை அறிய முடிகிறது.

மனைவி குட்டியம்மாள்

வாழ்நாள் முழுவதும் வறுமையில் சிக்கித் தவித்த கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான், பல நிலைகளிலும், பல இடங்களிலும் தம் பிள்ளைகள் குறித்துக் கவலைப்பட்டுக் கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்துள்ளார். இருப்பினும் ஒருசில இடங்களில் தன் மனைவி பற்றிய பதிவுகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

14.10.1949 ஆம் ஆண்டு தன் மகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் "இங்கு உன் தாயின் உடல்நிலை தேவலை. இங்குள்ள ஒரு நாட்டு வைத்தியரின் மருந்தை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆனால் அதைக் காட்டிலும் நல்ல ஆகாரமும் காற்றும்தான் அவசியப்படுகிறது. ஆட்டுப்பாலில் காலையும், மாலையும் முட்டைகளைக் கலந்து சாப்பிடுகிறாள்" (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.35) என மனைவி பற்றித் தெரிவிக்கின்றார்.

14.3.1961 ஆம் ஆண்டில் மகள் நளினிக்கு எழுதிய கடிதத்தில், "உன் அன்னை உயிருடன் இருந்த காலத்தில் நானும் எல்லாம் உடையவனுமாயிருந்தேன். அவளை இழந்த அன்றே என்னுடையதாக இருந்த அனைத்தையும் நான் இழந்துவிட்டிருக்கிறேன்." (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.61) தன் மனைவி உடனில்லாமல் இருப்பதை நினைத்து வருந்தியுள்ளார். முப்பதைந்து வயதில் பிரிந்து போன மனைவியின் இழப்புப் பேரிழப்பாகும். இந்நிகழ்வு இவரை வாட்டியது.

முடிப்பு

- ❖ வாழ்வில் பல்வேறு நெருக்கடிகளில் வாழ்ந்த கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் இம்மியளவும் தான் வகுத்துக் கொண்ட பாதையில் நெறி தவறாமல் வாழ்ந்துள்ளார்.
- ❖ பொதுவுடைமைச் சிந்தனையும், சுயமரியாதையும் கொண்டவராக விளங்கியுள்ளார்.
- ❖ எழுத்தே வாழ்க்கை எனத் தன்னை இலக்கியத்தின் ஊடே இணைத்துக் கொண்டுள்ளார்.
- ❖ வாழ்வியலில் தான் பாடங்களையும், அனுபவங்களையும் கொண்டு தம்முடைய எழுத்திலும், தம் பிள்ளைகளுக்குத் தத்துவங்களாகப் பகர்ந்துள்ளார்.
- ❖ பல்வேறு நெருக்கடிகளிலும் தாம் செய்த பணிகளில் உண்மையுள்ளவராக விளங்கியுள்ளார். அதுமட்டுமின்றி வலிகளையும் வடுக்களையும் சுகமாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்.

- ❖ தன்னுடைய வாழ்வில் வறுமை சுழற்றினாலும், பிறரின் துன்பத்தைக் கண்டு உதவிக்கரம் நீட்ட வேண்டுமென தம் பிள்ளைகளுக்கு அழுத்தமாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.
- ❖ காந்தியப் பற்றும், பாரதியாரின் சிந்தனை ஆகியவற்றைத் தன் துணையாகக் கொண்டுள்ளார். பாரதிதாசனின் நட்புக் கிடைத்தும் அவரைச் சந்திக்காததை நினைத்து மனம் வருந்துகிறார்.
- ❖ இவர் பல்வேறு தொழில்களை மேற்கொண்டுள்ளார். இருப்பினும் பெருமளவில் வருமானம் வராமையே மனச்சோர்வு ஏற்படுத்தியுள்ளது.
- ❖ கன்னட மொழியைக் கற்றுத் தேர்ந்து சிறந்து விளங்கியுள்ளார்.
- ❖ உறுதி கொண்ட நெஞ்சமும், தன்னுடைய பிள்ளைகள் மீதும், பேரக் குழந்தைகள் மீதும் அளவற்ற பாசமும் கொண்டவராக விளங்கியுள்ளார்.
- ❖ 'என்னைப் போன்ற ஒரு கவிஞன் வாழ தமிழ்நாடு ஏற்படையதல்ல' எனக் கூறிய கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் இந்நிலைக்கு காரணம் தமிழ் வாசகர்களே! (வாழும் காலத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தால் மேற்சட்டிய அவலநிலை கவிஞருக்கு நிகழ்ந்திருக்காது)

கடிதங்களின் பட்டியல்

வ.எண்	நாள்	கடிதத் தலைப்பு	இடம்
1	5.4.1957	அதிக உயர்வு தங்கள் கவிதைக்கு இருக்கிறது	நவ இந்தியா (இதழ்)
2	11.10.1947	உங்கள் சேமமே எங்கள் செல்வம்	சிங்கா நல்லூர்
3	16.1.1948	இரைச்சலும் புழுக்கமும் இல்லாத ஊர்	செங்காளி பாளையம்
4	8.4.1948	யாருக்கும் அஞ்ச மாட்டேன்	செங்காளி பாளையம்
5	14.4.1948	இந்த உலகத்தைப் பார்த்துச் சிரிப்பதா? அழுவதா?	செங்காளி பாளையம்
6	ஏப்ரல், 1948	நலம் பெருகுக	செங்காளி பாளையம்
7	31.7.1948	பிச்சைக்கார இனம் பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது	கமலாமில்லையன்
8	19.12.1948	நாளைக்கு எங்கு செல்வேனோ தெரியவில்லை	சிங்காநல்லூர்
9	20.9.1949	அன்னையின் உடல்நிலை	சந்தேகவுண்டம் பாளையம்
10	14.10.1949	நீ ஆனந்த வெள்ளத்தில் மித!	சந்தேகவுண்டம் பாளையம்
11	16.11.1949	உற்சாகமாக இரு	சந்தேகவுண்டம் பாளையம்
12	27.9.1950	நம்பிக்கையோடு இன்னும் செய்து கொண்டிருப்போம்	சந்தேகவுண்டம் பாளையம்
13	1.6.1950	அவள் எப்படியும் பிழைத்துக் கொள்வாள்!	சானடோரியம்- பெருந்துறை
14	8.7.1950	உனக்குப் புத்தகம் போதுமா?	காஞ்சிபுரம்
15	29.7.1950	இந்த உலகில் எதுவும் லச்சியமில்லை	சந்தேகவுண்டம் பாளையம்
16	25.11.1950	எதிர்காலம் நம் அனைவருக்கும் ஏமாற்றமளிக்காது	சந்தேகவுண்டம் பாளையம்
17	30.7.1951	வீரமும் தெளிவும் உடையவளாயிரு	சுதந்தர வித்தியாலயம்
18	28.11.1957	கஷ்டப்படத் தயாராகவே இருக்கிறேன்	பி.என்.பாளையம்
19	27.10.1960	காலம் நிற்பதில்லை	புளியம்பட்டி
20	13.12.1960	நான் இங்கு நிறையப் படிக்கிறேன்	புளியம்பட்டி
21	14.3.1961	இன்று அந்த உறுதுணை இல்லை. ஊன்றுகோல் இல்லை	புளியம்பட்டி
22	13.2.1961	அடிக்கடி கடிதம் எழுது	இரத்தினபுரி காலனி
23	1.4.1961	நாசக்கே ஓசுவ பாதி தொட்டது தாரி அகலவு	இரத்தினபுரி காலனி
24	18.5.1961	வாழ்வுக்குச் சரியான உவமானம் ஒரு செடி	இரத்தினபுரி காலனி

25	22.5.1961	ஆற்றல் எதற்காக இருக்கிறது	இரத்தினபுரி காலனி
26	22.10.1961	நோய் நொடிகள் குழந்தைகளைத் தாக்க விடாதே!	இரத்தினபுரி காலனி
27	25.10.1961	நான் என்னை மாற்றிக் கொள்ளப் போவதில்லை	இரத்தினபுரி காலனி
28	26.10.1961	எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பெரிய தவறு	இரத்தினபுரி காலனி
29	16.11.1961	உலகம் ஒரு நிலைக்கண்ணாடி	இரத்தினபுரி காலனி
30	2.2.1962	தற்சமயம் நான் 1-4-0 க்கு கடனாளியாக இருக்கிறேன்	இரத்தினபுரி காலனி
31	16.5.1962	நீ இன்னும் நிறையப் படிக்க வேண்டும்	இரத்தினபுரி காலனி
32	15.6.1962	இந்த ஒரு குறையைத் தவிர..	இரத்தினபுரி காலனி
33	5.7.1962	எப்படியோ சாப்பாடு கிடைக்கிறது	இரத்தினபுரி காலனி
34	7.8.1962	நளவெண்பாவின் கருத்து நிதர்சனமாகிறது	இரத்தினபுரி காலனி
35	13.8.1962	ஐயங்கள் கூடவே எழுகின்றன!	இரத்தினபுரி காலனி
36	5.11.1962	தமிழ்நாட்டில் நேசிக்கக் கூடியது எதுவுமில்லை	இரத்தினபுரி காலனி
37	24.11.1962	பாண்டிச்சேரி வந்தது வீணாயிற்று	விருத்தாச்சலம்
38	29.12.1962	வந்த காரியம் ஒருவாறு நிறைவேறி விட்டது	புளியம்பட்டி

துணைநூற்பட்டியல்

1. நளினி.இரா, 2007, ஒரு கவிஞரின் இதயம், வெள்ளியங்காட்டான் கடிதங்கள், யதி வெளியீடு, கோயமுத்தூர்.
2. வெள்ளியங்காட்டான், 2005, நெஞ்சை உருக்கும் நீதிக்கதைகள், டிசம்பர், நளினி வெளியீடு கோயமுத்தூர்.
3. வெள்ளியங்காட்டான், 2005, வெள்ளியங்காட்டான் கவிதைகள், என். மகேந்திரன், யதி வெளியீடு, கோயமுத்தூர்.

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் கவிதைகளில் மனிதம் Kavīnar velliyāṅkāṭṭāṅ kavitaikalil maṇitam

முனைவர் ந.இராஜேந்திரன்

தமிழ் - உதவிப்பேராசிரியர், பூ.சா.கோ. கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர், 9Assistant
Professor, Department of Tamil, PSG College of Arts and Science, Coimbatore - 641 014.)

nrajendran@psgcas.ac.in, Ph.No - 9597536324.

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7113-9374>

DOI: [10.5281/zenodo.10714228](https://doi.org/10.5281/zenodo.10714228)

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனித வாழ்வில் அடிப்படை வாழ்வியல் முறைகளான, பிறருக்குத் தீங்கு செய்யாமல் வாழ்வது, நல்ல சிந்தனை ஊட்டுவது, பிறர் உழைப்பைத் திருடாமல் வாழ்வது, சமத்துவ வாழ்வை ஏற்றுக்கொள்வது, ஆசையின்றி வாழ்வது, அடிமைத்தனம் இல்லாமல் வாழ்வது, தீண்டாமையின்றி வாழ்வது போன்ற கருத்துகளைக் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் தன் கவிதைகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ள பாங்கினை எடுத்துரைக்கும் முகமாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

Abstract

This article highlights the concepts of obtaining basic human life methods, living without harming others, good thinking, living without stealing others' labour, accepting an egalitarian life, living without desire, living without slavery, and living without untouchability from the poems of poet Velliyankaattan.

திறவுச்சொற்கள் Key Words

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான், மனிதம், சிந்தனை, சமத்துவ வாழ்வு, அடிமையற்ற வாழ்வு, தீண்டாமை, Poet Velliyankattaan, Humanity, Thought, Equality Life, Non-slavery Life, Untouchability

"மறைந்தாலும் வாழுகிறார் நூல்களில் வெள்ளியங்காட்டான். கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் கவிதை பாடும்பொழுது மரபுக்கவிஞர், காவியம் படைக்கும்பொழுது புரட்சிப்பாவலர், கட்டுரைகள் எழுதும்பொழுது ஆய்வியல் அறிஞர், கதைகள் கூறும்பொழுது பகுத்தறிவுச் சிந்தனையாளர், புதினங்கள் படைப்பில் இணையில்லா நாவலாசிரியர், கடிதங்கள் எழுதும்பொழுது அனுபவ ஊற்று, மொழிபெயர்ப்புகள் செய்யும்பொழுது மொழியியல் வல்லுநர், பொன்மொழிகள் சொல்லும்பொழுது தத்துவஞானி, மொத்தத்தில் பன்முக எழுத்தாளர்" என்பார் வீ.கே.கார்த்திகேயன் (15.05.2017). இத்தகைய தமிழ் அறிஞர் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் கவிதைகளில் உள்ள மனிதம் குறித்த சிந்தனைகளை ஆராய்ந்து எடுத்துரைக்கும் முகமாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

மனிதம்

மற்றவர்களின் வலியைத் தன் வழியாக உணரத் தொடங்கும்போதும் அவர்களுக்கு நம்மால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்ய முன்வரும்போதும் தான் மனிதம் பிறக்கிறது.

"மனிதம் என்பது எந்தச் செயலிலும் மனித இனத்திற்குக் கேடு விளையாதபடி செயல்படுதல். பொதுவாக விலங்குகள் எல்லாம் தத்தம் இனத்திற்குக் கேடு விளைவிப்பதில்லை. அதுபோன்ற செயல்கள் எதுவும் செய்வதில்லை சிந்திப்பதில்லை. சிந்திக்கத் தெரிந்த மனிதர்கள் மட்டுமே சுயநலத்தால் பிற மனிதர்களுக்குக் கேடு நினைப்பதும், விளைவிப்பதுமுண்டு அப்படி கேடு நினைக்காது செயல்படுவதே மனிதம்" என்கிறார் பிரேம்ஜான் சந்திரசேகரன் (08.02.2008).

உணவு

ஒரு மனிதனின் அடிப்படைத் தேவை என்ன? உணவு, உடை, இருப்பிடம். இம்மூன்றும் ஒரு மனிதனுக்குக் கிடைக்காதபொழுது மனிதத் தன்மையோடு இருந்த கவிஞன் எழுத்துக்களின்வழிப் பொங்கி எழுகிறார்.

**"குச்சில் குடிசையில் கூர்ந்த இருட்டினில்
குடிக்கக் கூழமில் லாமல் குமுறியே
அச்சோ ஆ! என்றழுது வடித்திடும்
அவல மக்கள்கண் ணீரைத் துடைக்கவே" (கடமை, ப.102)**

என்ற வரிகள் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் ஆழ்மனத்திலிருந்து தோன்றியவை. மேலும் அப்படிப்பட்ட மக்களுக்கு நம்மால் எதையும் செய்ய முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்துவதாக மேற்குறித்த கவிதை வரிகளின் கருத்து அமைகிறது. இச்சிந்தனையானது சமூகச் செயல்பாட்டாளர் தோழர் ஜீவாவிற்கும் இருந்துள்ளது என்பதை,

**"காலுக்குச் செருப்பு மில்லை
கால்வயிற்றுக் கூழமில்லை
பாழக் குழைத்தோமடா - என் தோழனே
பசையற்றுப் போனோமடா" (ஜீவாவின் பாடல்கள், 198:21)**

என்கிறார் தோழர் ஜீவா. மக்களின் வறுமை நிலையையும் பசிக் கொடுமையையும் பார்த்துவிட்டு மனம் நொந்து பாடுகிறார். ஒரு மனிதனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய உரிமைகளும் அடிப்படைத் தேவைகளும் எங்கேயெல்லாம் கிடைக்கவில்லையோ அங்கேயெல்லாம் கவிஞரின் குரல் எழுத்தின் வழியாக உரிமைக்குரலாய் ஒங்கி ஒலித்துள்ளது. ஏனென்றால், பசி எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதை இருவரும் தமிழ் இலக்கியங்கள் வழிப் படித்தும், வாழும் மனிதர்களைப் பார்த்தும் தெரிந்திருக்கிறார்கள்.

பசியால் வருந்துபவரின் இரங்கத்தக்க நிலை எப்படி இருக்கும் என்பதை மணிமேகலை காட்சிப்படுத்துகிறது. குடிச்சிறப்பை மறப்பான், போற்றி ஒழுகிய ஒழுக்கத்தை மறப்பான், காக்கும் கடமை மறந்து, மனைவி, குழந்தை என்போர் பெருமிதமுறச் செய்ததை மறந்து அவர்களுடன் மற்றவர் வாசலில் நிற்கச் செய்யுமாம். மானம் துறக்கும் நிலை இது.

**"குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடுஉம்
நாணணி களையும் மாணெழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி என்னும் பாவி"
(மணிமேகலை, பாத்திரம் பெற்ற காதை, 76-80)**

என்பதை மணிமேகலை எடுத்துரைக்கிறது. மேலும், ஒரு நாடு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் இருந்தால் அது நல்ல நாடு என்பதை வள்ளுவர்,

**"உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்
சேரா தியல்வது நாடு" (குறள்.734)**

இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். பசியும், பிணியும், பகையும் இந்த மூன்றும் இல்லாமல் இருப்பதே நல்ல நாடு என்கிறார். இக்கருத்தை ஆழமாக உள்வாங்கிக்கொண்ட கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் நாடு சிறக்க வேண்டுமெனில் மக்களின் பசிக்கொடுமை நீங்க வேண்டும். ஆனால் இங்குக் குடிக்கக் கூழ்கூடக் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தைக் கவிதை வரிகள் மூலம் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

இருப்பிடம்

ஒரு மனிதனுடைய அடிப்படைத் தேவைகளில் இருப்பிடம் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகிறது. இந்தத் தேவைகள் கிடைக்காத மக்களின் வாழ்க்கையை மனம் நொந்து பதிவு செய்திருக்கிறார் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான்.

“நாடு முழுவதும் வீடு கட்டி
நகர்க ளாக்கித் தந்தவர்
கூடி வாழக் குடிவ மின்றிக்
கும்பி வேக நொந்துபோய்
உழைப்ப வர்க்கு மட்டு முலகம்
உரிமை யுள்ள தென்றுதான்
எழுப்பு கின்ற வோசை எங்கும்
இடிமு ழங்கு தின்று தான்” (உரிமை : ப.99)

நாடு முழுவதும் மக்களுக்கு வீட்டைக் கட்டிக் கொடுத்த கூலித் தொழிலாளி அவன் இருப்பதற்கு வீடு இல்லையே என்பதை எண்ணி எண்ணிக் கவிஞர் வருத்தப்படுகிறார். பிறருக்காக வருந்துதல் என்பது மனிதப் பண்புகளில் ஒன்றாக அமைந்துள்ளது. இப்பண்புடைய கவிஞர் மனிதருள் மாணிக்கமாக விளங்குகிறார்.

மனிதனை மனிதன் துன்புறுத்தும் செயல்

“வேடிக் கைவிளை யாடல் முடிந்ததும்
வேணு கானமும் நாண இசைப்பதும்
காடு முழுவது முள்ள வயிரினம்
காது குளிரப் பருகிக் களிப்பதும்
அன்றில் லாம லடங்கிக் கிடந்ததால்
வேயின் கூனல் முதுகி லமர்ந்திசை
விரும்புந் தூக்கணங் குருவியு மாவலாய்
நேய மான குயிலை நெருங்கியே
நேர்ந்த தென் னெனக் கேட்டது நேசஇத்
தூய வுள்ளமில் லாக்கொடுங் காக்கையால்
துன்ப முற்றனம் என்றதுப் பூங்குயில்” (துன்பமுற்ற குயில், ப.139 140)

காட்டில் வாழுகின்ற எத்தனையோ உயிரினங்கள் குயிலின் இன்னிசையைக் கேட்டு மகிழ்கின்றன. ஆனால், இன்று குயில் சோகத்துடன் இருப்பதைக் கண்ட தூக்கணங்குருவி ஏன் இவ்வளவு சோகமாகத் துன்பமுற்று இருக்கிறாய் எனக் கேட்க, குயில் காக்கை என்னைத் துன்பப்படுத்துகிறது என்கிறது. இந்தச் செயல் போன்று தான் உலகத்தில் நல்லது செய்யும் மக்களைத் தீயவர்கள் துன்பப்படுத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதை இந்தச் சமூகத்திற்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் வரிகளாக அமைகிறது.

சிந்தனை செய்

“நீ எதுவாக மாற விரும்புகிறாயோ அதுவாக மாறுவாய்” (2023:20) என்பது ஆபிரகாம் லிங்கனின் கூற்று. இக்கூற்றினை நன்றாக உணர்ந்துகொண்ட கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் மனிதனை சிந்திக்கத் தூண்டுகிறார். காரணம் சிந்தனை செயலில் இறக்கும், செயல் வெற்றியைக் கொடுக்கும் என்பதால்,

“சிந்தனை செய்வதுதான் - நமது
செயல்களில் சிறந்த செயல்!
.....
நிந்தனை நீங்கிடவும் நிலத்தில்
நெறிமுறை நின்றிடவும்
சிந்தனை செய்வதுதான் - சிறந்தோர்
செய்திடும் முதல் செயலாம்” (சிந்தனை, ப.162)

என்கிறார் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான். சிந்தனைதான் ஒரு மனிதனை முழுமையாக்குகிறது. அவன் சிந்தனைதான் அடுத்த சந்ததிகளுக்கு வழிகாட்டும் கைகாட்டியாக அமைகிறது. ஐந்தறிவு

கொண்ட விலங்கினமாக இருந்து நாம் எப்போது சிந்திக்க ஆரம்பித்தோமோ அப்போதே ஆறாம் அறிவான பகுத்தறிவைப் பெற்று மனித இனமாக மாறிவிட்டோம். மனித இனம் சற்றே உயர்ந்தும் விட்டது. உயர்ந்துவிட்ட மனிதன் உயர்ந்ததற்குக் காரணமாக இருந்த ஆறாம் அறிவைப் பயன்படுத்தாமல் இருந்தால் மீண்டும் நாம் விலங்கினமாக மாறிவிடுவோம். இந்த மண்ணிலகில் அறம் தழைக்க வேண்டுமெனில் மனிதன் நல்ல கருத்துக்களைச் சிந்திக்க வேண்டுமென்று கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் விருப்பப்படுகிறார். அவ்விருப்பம் அவருக்குள் இருந்த மனிதத்தைக் கவிதை வரிகளாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது.

அடுத்தவரைச் சுரண்டிப் பிழைப்பது ஒரு பிழைப்பா?

தம் முன்னோர்கள் சேர்த்து வைத்த செல்வத்தைச் செலவழித்து வாழ்வது பெருமை அல்ல. தன் உழைப்பால் பொருள்தேடித் தான் பெற்ற செல்வத்தால் இல்லறத்தை நடத்துவதுதான் ஆண்மைக்கு அழகு என்று தலைவிக்கு எடுத்துக் கூறித் தலைவன் பொருள்தேடச் சென்றான் என்பதை,

**“உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படாஅர்
இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இளிவெனச்
சொல்லிய வன்மை தெளியக் காட்டிச்
சென்றனர் வாழி தோழி” (குறுந்.283)**

எனும் பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. ஆக, உழைத்து வாழ்வதே வாழ்க்கை என்று இருந்தவர்களிடம் ஒரு கூட்டம் சுரண்டிப் பிழைத்திருக்கிறது. அக்கூட்டத்தைப் பார்த்து உழைத்து வாழ வேண்டும் பிறர் உழைப்பில் வாழ்ந்திடாதே என்கிறார் கவிஞர்.

**“நல்ல வழிகளில் செல்லவே
என் மனம் நாடுது**

**.....
அவனை, யிவனைச் சுரண்டும்
பிழைப்பை வெறுக்குது” (நாட்டம், ப.165)**

மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் அற வழியில் வாழ வேண்டும். மனம்போன போக்கிலும் எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழலாம் என்பதுவும் வாழ்க்கை அல்ல. இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்று ஒரு வரையறையை முன்னோர்கள் நமக்குத் தந்துவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். அத்தகைய அறவழியில் வாழ்வதே மனிதத்தன்மை. அதைவிடுத்து அடுத்தவரைச் சுரண்டிப் பிழைக்கும் பிழைப்பைக் கவிஞர் வெறுக்கிறார். வலியவன் எளியவனின் உழைப்பை, உடைமையை, உரிமையைச் சுரண்டுவதையே ஒரு பிழைப்பாக வைத்திருப்பவரைக் கண்டு சினம் கொள்கிறார். இச்சினத்தை எழுத்துக்களின்வழி கவிதையாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான். இவ்வரிகள் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் மனிதப் பண்பினைக் காட்டுகின்றன.

சமத்துவ வாழ்வு

**“சாதியும் சமயமும் சாமியும் நீங்கிய
சமத்துவ வாழ்வினிலே - நாம்
நீதியில் நிலைத்தொரு பேதமு மின்று
நிறைந்தினி வாழ்ந்திடவே” (அறிவு, ப.169)**

சாதி, சமயம், சாமி என்ற பெயரால் மக்களை முட்டாளாக்கி சிலர் அவர்களுடைய குடும்பத்தோடு மகிழ்ச்சியாக வாழ்கிறார்கள். இதைப் புரிந்துகொள்ளாத சிலர் சாதிக்கும் சமயத்திற்கும் சாமிக்கும் இரையாகி விழுந்து விடுகிறார்கள். இதைக் கண்டுணர்ந்த மனிதமுள்ள கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் இல்லாத ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டு ஏற்றத்தாழ்வோடு வாழ்பவர்களைத் தன் அறிவாற்றலால் நல்வழிப்படுத்தி வாழவைக்க வேண்டும். ஏற்றத்தாழ்வை வேரறுக்க வேண்டும் என எண்ணுகிறார். இத்தன்மை சாக்கரட்சுக்கும் இருந்திருக்கிறது. “அந்தக் காலத்தில் மதம், அரசு இரண்டையும் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வது கிரேக்கர்களின் மரபு. சாக்கரடஸ் அதை முதலில் உடைக்க விரும்பினார். விவாதங்கள், தத்துவங்களை அள்ளித் தெளிப்பார். கடவுளை

அவர் மறுக்கவில்லை என்றாலும், கடவுள் பெயரால் நடைபெறும் மூடத்தனங்களை எதிர்த்தார். ஆட்சியாளர்களின் அநியாயங்களை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டினார்” என்பார் எஸ்.கே முருகன் (2023:16). மனிதப் பண்புள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும் இதைத்தான் செய்ய நினைப்பான். இத்தகைய சாதி, சமயமற்ற சமத்துவ வாழ்வைத்தான் கவிஞர் வெள்ளியங்கட்டானும் தன் எழுத்துக்களின்வழி பதிவு செய்திருக்கிறார். அதனால் மனிதனாய் இன்றும் நம்மால் அவர் புகழப்படுகிறார், போற்றப்படுகிறார்.

மனித வாழ்வு மேன்மை அடைய வேண்டும்

**“பச்சைப் பயிரினம் முற்றிப் பயன்படும்
பான்மையைப் போல் மனிதன் - பலரும்
மெச்ச வாழ்ந்துயிர் மேன்மை யடைவதே
மெய்யின் மிகு பயனாம்” (நாணயம், ப.170)**

மண்ணில் விதைக்கின்ற ஒவ்வொரு விதையும் பயிரினமாக முளையிட்டு வளர்ந்து முற்றி நல்விளைச்சலைத் தந்து பயனளிக்கிறது. அதைப்போல ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் நல்ல செயல்களைச் செய்து மனித இனத்தில் மேன்மை அடைய வேண்டும். அதுவே சிறந்த பயனாக அமையும் என்கிறார் கவிஞர்.

ஆசைக்கு அடிபணியாத மனித வாழ்வு

ஒரு சமூகத்தின் பின்புலம், அதன் கட்டமைப்பு, பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடு ஆகியவை தனிமனித வாழ்வியலை மையப்படுத்தியும், முன்னிறுத்தியும் சுற்றிச் சுழல்கின்றன. அதே சமயத்தில் தனி மனிதனின் ஒழுக்கம் தடம் மாறும்போது ஒட்டுமொத்த சமூகத்தின் வாழ்வியல் கேள்விக்குறியாகிறது. இந்நிகழ்வுகள் எதிர்கால சந்ததிகளின் வாழ்வியலைச் சிதைத்துச் சீர்குலைத்து விடும் என்று எச்சரிக்கை செய்தவர்கள் நம் தமிழ்ச் சான்றோர்கள். அச்சான்றோர்களில் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானும் ஒருவர் என்பதை,

**“புத்தி மிக்கவர் புவியில் உள்ள - பைம்
பொன்னைக் காட்டி லும்தன்
நித்தம் தன்மதிப் பென்னு மிதனையே
நெஞ்சில் பேணி வைப்பார்” (தன்மதிப்பு, ப.171)**

அறிவுடைய மனிதர்கள் எவ்வளவு பொன்னைக் காட்டி ஆசையை வளர்த்தாலும் தவறான செயல்களில் ஈடுபட மாட்டார்கள். தன் மதிப்பையே பெரிதென நெஞ்சில் நினைத்துத் தவறு செய்ய மாட்டார்கள். நல்லவர்களாக வாழ்வார்கள் என்கிறார் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான். இதே கருத்தைத்தான் நீதிவெண்பா என்னும் நூலும் மூதுரையும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

பொன், கரும்பு, பால், சந்தனம் என்னும் இந்நான்கு பொருள்களையும் உருக்குலைந்து வருந்தும்படி துன்புறுத்தினாலும், அவற்றின் இயல்பான ஒளி, இனிமை, சுவை, மணம் எனும் பண்புகளே மீண்டும் மிகுந்து நிற்கும். அவ்வாறே நல்லோர் பிறரால் எவ்வளவு துன்புற்றாலும் அவர்களுடைய நல்ல பண்புகள் மாறுவதே இல்லை நீதிவெண்பா என்னும் நூல்.

**பொன்னும் கரும்பும் புகழ்பாலும் சந்தனமும்
சின்னம்பட வருத்தம் செய்தாலும் - முன்இருந்த
நற்குணமே தோன்றும், நலிந்தாலும் உத்தமர்பால்
நற்குணமே தோன்றும் நயந்து. (நீதிவெண்பா.65)**

மேலும், இதே கருத்தை மூதுரையும் தெளிவுபடுத்துகிறது.

**அட்டாலும் பால்சுவையில் குன்றாது; அளவளாய்
நட்டாலும் நண்பு அல்லார், நண்பு அல்லர்;
கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே; சங்கு
சுட்டாலும் வெண்மை தரும். (மூதுரை.4)**

ஆக ஆசையைத் துறந்த மனிதர்கள் எவ்வளவு பொன்னைக் காட்டி ஆசை வார்த்தை கூறினாலும் தவறான செயல்களில் ஈடுபட மாட்டார்கள். தன் மதிப்பைப் பெரிதாக மனதில் நினைத்துத் தவறு செய்ய மாட்டார்கள் என்கிறார் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான்.

அடிமையாக மாட்டேன்

"அடிமை யாக மாட்டேன் - எவர்க்கும்
அடிமை யாக மாட்டேன்
அடிமை யென்ற மைத்தே - என்னை
அடிமை செய்த போதும்
அடிமை யாக மாட்டேன் - எவர்க்கும்
அடிமை யாக மாட்டேன்
குடிமை குன்றி நாளும் - பழைய
கூழ் குடித்த போதும்
.....
மடமை கொண்டு வந்தென் - உரிமை
மறுதலித்த போதும்
.....
கொடுமை கோடி செய்து - என்னைக்
கொன்று விட்ட போதும்
அடிமை யாக மாட்டேன் - எவர்க்கும்
அடிமை யாக மாட்டேன்" (அடிமையாக மாட்டேன், ப.72)

என்று தன் உரிமைக் குரலை உரக்கக் கூறுகிறார். கவிஞரின் இந்த வரிகள் மக்களின் மனத்தைத் தட்டி எழுப்பக் கூடியதாக உள்ளன. நீங்கள் என்னை அடிமையென்று முத்திரை குத்தி அழைத்தாலும், குடிப்பதற்குப் பழைய கூழ் மட்டுமே இருந்தாலும், என் உரிமை மறுக்கப்பட்டாலும், எனக்கு எவ்வளவு கொடுமைகள் செய்தாலும் எவர்க்கும் நான் அடிமையில்லை என்பதை உரக்கக் கூறும் கவிஞரின் வரிகள் மனித மனத்தில் பட்டென்று பதிக்கிறது. கவிஞர் இவ்வாறு கூறுவதற்குக் காரணம் இவர் பார்ப்பனியத்தைப் படித்திருப்பார் போலும்.

"நான் உனக்கொரு
அடிமையைத் தருகிறேன்
நீ எனக்கு
அடிமையாக இரு" (பார்ப்பனியம்)

இச்சிந்தனையில் கவிஞருக்குக் கொஞ்சமும் உடன்பாடில்லை. ஏனென்றால் அந்தப் பார்ப்பனியம் கொடிய விசக்கருத்துக்களை மனித மனங்களில் விதைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மனித இனத்தை அடிமையாக்குவதற்குச் சாதி என்ற ஒன்றை ஏற்படுத்தி மக்களின் மனங்களைப் பிளவுபடுத்தி ஆள நினைக்கிறது. அதை முற்றிலுமாக கவிஞர் வெறுத்திருக்கிறார். அப்படி வெறுப்பதற்கானக் காரணம் அண்ணல் அம்பேத்காரைப் படித்திருப்பார் போலும்.

"நான் யாருக்கும் அடிமை இல்லை
எனக்கு யாரும் அடிமை இல்லை" (அண்ணல் அம்பேத்கர்)

என்ற கருத்து கவிஞரின் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கின்ற காரணத்தால் அடிமையாக மாட்டேன் எவர்க்கும் நான் அடிமையாக மாட்டேன் என்ற மக்களின் கருத்தைத் தன் வரிகளில் அழுத்தம் திருத்தமாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

தீண்டாமையற்ற வாழ்வு

"பாட்டாளி மக்களைப் பட்டினி போடும்
பகாசுரக் குப்பைகளைக் கூட்டியெறி
.....

**தோட்டந் தொடியில் தொழும்பர்க ளாகித்
தொழில்புரி வோர்களைத் தொட்டுவிடின்
தீட்டெனச் செப்பித் தீண்டாமை திணிக்கிற
தேறலர் குப்பையைக் கூட்டியெறி" (கூட்டியெறி, பக்.75-76)**

கூலி வேலை செய்யும் ஏழை எளிய மக்களின் வியர்வையையும் இரத்தத்தையும் உறிஞ்சி வாழுகின்ற முதலாளித்துவத்தை அரக்கர் இனம் என்றும் அவர்களைக் குப்பைகளென எண்ணிக் கூட்டியெறிய வேண்டும் எனவும் சூளுரைக்கிறார். மேலும், அதே கவிதையில் கூலித் தொழில் செய்வோர் தொட்டுவிட்டால் தீட்டெனச் சொல்லி அவர்களை ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்து தெளிவு இல்லாதவர்கள், அவர்களைக் குப்பைகளென எண்ணிக் கூட்டியெறிய வேண்டும். இல்லையேல் நாடு குப்பையாகி விடும் என்கிறார்.

ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனைத் தீண்டத்தகாதவனாகப் பார்ப்பது எவ்வளவு பெரிய குற்றம். அக்குற்றம் செய்பவரைத் தட்டிக் கேட்கும் நல்ல மனம் படைத்தவராகக் கவிஞர் இருந்திருக்கிறார்.

1955 ஆம் ஆண்டு தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. ஆனால் என்ன பயன்? இன்றும் தீண்டாமை இருந்து கொண்டேதான் இருக்கிறது. அதை அறவே வெறுக்கிறார் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான். "தீண்டாமை என்ற சொல் அகராதியில் இருக்கும்வரையிலோ அல்லது பழக்கத்தில் கடைபிடித்து வரும் வரையிலோ ஒவ்வொரு இந்தியனும் அவமானத்தால் தலைகுனியத் தான் வேண்டும்" என்பார் மு.ஜகன்னாதன் (1957:6).

"தீண்டாமை என்பது நமக்கு ஒரு சாபத்தீடு. ஆதியிலும் சாதியிலும் தீண்டாமை இருந்ததில்லை. புரட்டர்களும், எத்தர்களும் கூடி ஏற்படுத்திய இத்தீய பழக்கத்தை அறவே ஒழித்துக் கட்டாது போனால் நாம் உண்மையில் சுதந்திர மனிதர்களாக மாட்டோம். சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்பதும் ஏற்படாது. புத்தம் புதிய இந்தியாவை உருவாக்குவதில் தீண்டாமை ஒழிப்புத்தான் முக்கிய இடம்பெற்றிருக்கிறது" (1957:7). "தீண்டாமையை அறவே நாம் நாட்டை விட்டு நீக்கினாலன்றி நம் உலகத்தின் நாகரிக மக்களோடு தலைநிமிர்ந்து நடக்க முடியாது" என்பார் மு.ஜகன்னாதன் (1957:7-8) தீண்டாமையும் அதனால் விளையும் கொடுமைகளையும் அநீதிகளையும் ஒழிப்பதற்கு அம்பேத்கர், ராமானுஜர், பாரதியார், பெரியார் போன்ற பலர் போராடியிருக்கிறார்கள். அந்த வரிசையில் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானும் இணைகிறார் என்பதற்குக் கவிஞரின் கவிதைகள்தான் வாக்குமூலம்.

**"நாடும் நகரும் நன்றென் போமினி
நாயகர் நாமென்போம் நம்
வீடும் வெளியும் ஒன்றென் போமினி
வேற்றுமை போமென்போம்
நீயும் நானும் நேரென் போம் நன்
னெறிதனை நீங்காதே" (ஒன்றுபடல், ப.77)**

மனிதர்கள் மதம், இனம், மொழி, சாதி, கலாச்சாரம் ஆகியவற்றைக் கடந்து ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டும். ஒருவருக்கொருவர் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாமல் வாழ வேண்டும். அதிலும் நல்ல நெறியிலிருந்து பிறழாமல் வாழ வேண்டும். அதுவே மனித இனத்தின் மிக முக்கியமான பண்புகளில் ஒன்றாகும் என்பதை மேற்குறித்த பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. இத்தகைய நல்ல எண்ணம் கொண்ட மனிதராகக் கவிஞர் வாழ்ந்திருக்கிறார்.

ஆனைகட்டிப் போரடித்து வாழ்ந்த மக்களை ஆட்சி என்னும் பெயரில் பூனையைப் போல் அடக்கி எல்லாத் தொழில்களையும் செய்யச் சொல்லி ஆண்டு கொண்டிருப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத கவிஞர்,

**"ஆனை போன்ற அரும்பெரும் மக்களை
ஆட்சி யென்கிற அங்குசம் மாட்டியே
பூனை போன்றவ ராக்கி யொடிக்கினர்
புவியி லுள்ள தொழில்கள் புரியவே" (விளக்கம், ப.91)**

என்று மனிதத்தன்மையோடு கேள்வி கேட்கிறார்.

சாதியற்ற வாழ்வு

**"சாதிக்குச் சாதி யுயர்வென்று சாற்றி
சாத்திரம் சட்டம் சதிநிறை வேற்றி
சூதுக்குள் ளாக்கிச் சுதந்திரம் தாழ்த்தி
சூத்திரப் பட்டமும் சூட்டினர் வாழ்த்தி" (கோரிக்கை, ப.95)**

சாதிக்குள் சாதி உயர்வு தாழ்வு உண்டு என்பதை அறிந்து கொண்ட கவிஞர் பொங்கி எழுகிறார். யார் இந்தச் சாதியை உருவாக்கியது? 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சாதி என்ற ஒரு சொல்லே இல்லாத போது இந்த அவலத்தை அரங்கேற்றியது யார்? என வெகுண்டு எழுகிறார். ஆதிச்சநல்லூர், அழகன்குளம், கொடுமணல், கீழடி, பல்லாவரம், அத்திரம்பாக்கம், சித்தனவாசல், காவேரிப்பட்டினம், அரிக்கமேடு, பொருநை ஆகிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பெற்ற தொல்லியல் அகழாய்வில் ஒரு இடத்தில் கூட சாதிக்கான அடையாளம் கிடைக்கவில்லை என்கிறார்கள் தொல்லியல் அறிஞர்கள். அப்படி இருக்கையில் இந்தச் சாதியை உருவாக்கியது யார்? சத்திரியர், சூத்திரர் என்று சாதியைத் திட்டமிட்டு உருவாக்கி ஒருவரை உயர்த்தி மற்றொருவரை அடிமைப்படுத்தியது யார்?

தமிழர் "திராவிட பாசைகளைப் பேசிக்கொண்டு சுயாட்சியாய் நெடுங்கால மிருந்தனர். இத்திராவிடர் ஜாதிசூல வேறுபாடுகளற்றவர்களாய் ஒருவரோடொருவர் விவாகம் பிரிதி போசனம் முதலியவைகள் எவ்வித ஆசோபனையுமன்றி செய்துகொண்டும் பிரதேசங்களுக்குக் கப்பல் யாத்திரை சென்று வியாபார முதலியது செய்தும் கல்வியிற் சிறந்தவர்களாகவும் அதிக நாகரீகமுடையவர்களாகவுமிருந்தார்கள். இத்திராவிட ராஜ்ஜியங்களைப் பற்றி மனுதர்ம சாஸ்திரத்திலும் ஆரியர் புராணமாகிய ராமாயணத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சகோதரத்துவம் நிறைந்த சுகமாய் வாழ்ந்து வந்த நாட்டிற்கு ஆரியர் முதலில் யாத்திரைப் பிரயாணிகளாக வந்தனர். அவர்களுக்குத் திராவிடர் 'மிலேச்சர்' என்று பெயரிட்டனர். பண்டைக் காலத்து நிகண்டுகள், திவாகரம், பிங்கலந்தை முதலியவைகளில் 'ஆரியர்' என்பதற்கு 'மிலேச்சர்' எனறே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாரியர் அனுசரித்து வந்த ஆசாரங்களும் நடத்தைகளும் திராவிடர்களின் நடவடிக்கைகளுக்கு தாழ்ந்திருந்தமையால் அம்மாதிரி 'மிலேச்சர்' என்று பெயரிட்டிருக்க வேண்டும். மேலும், ஆரியருக்கு 'சுரர்' என்கிற ஒரு பெயர் உண்டு. அதன்பொருள் 'சுரா' சம்மந்தமுடையவர் எனப் புலப்படுகிறது. 'சுரா' என்பது கள், மது எனப் பல பொருள்கள் குறித்த ஒரு மொழியாதலால் 'சுரர்' என்பதற்குக் கள் குடியர் என்பதே பொருளாம். இவ்வாரியர்கள் குதிரை, ஆடு, மாடு முதலியவைகளைத் தின்பதுடன் சோமபான மென்னும் கட்டுத்தலு முடையவராதலினால் வைதீக கிரியை என்று யாகங்கள் செய்வதும், அவற்றுள் ஆடு, மாடு அசுவமாகிய இவைகளைப் பலியிட்டுப் புசிப்பதுமன்றி புருஷமேத யாகமென மனிதரையும் பலியிட்டு தின்று வந்தார்கள். இதனாலேதான் ஆரியருக்கு ஆதி காலத்தில் 'மிலேச்சர்' என்றும் 'சுரர்' என்றும் பூர்வகால நூலாசிரியர்கள் கூறியிருக்கின்றனர்.

தமிழகம் வந்துசேர்ந்து சுமார் 400, 500 வருஷங்களுக்குப் பின்னர் எழுதப்பட்ட தொல்காப்பியத்தில் ஆரியரைத் தாழ்மையாகக் கூறியிருக்கிறது.

**"பார்ப்பான் பாங்கள் தோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பின் கிழவன் கிழத்தியோடு
அளவில் மரபின் அறுவகை யோரும்
களவினில் கிளவிக்கு உரியர் என்ப" (தொல்.செய்யுளி, நூற்.1445)**

"இவ்வாரிய பிராமணர்கள் கடவுளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் மத்தியில் தாங்கள் நிற்பவர்களென்றும், அநேக வித மந்திரங்களைத் தெரிந்தவர்களென்றும் மனிதர்களுக்குத் தாங்கள் தேவர்களென்றும் தாங்கள் எதையும் செய்ய சக்தியுள்ளவர்களென்றும், நவக்கிரகங்கள் தாங்கள் சொல்லுகிறபடி நடக்க வேண்டியவைகளென்றும், வேண்டும்போது மழை பெய்யச்செய்ய சக்தியுள்ளவர்களென்றும் தமிழர்களைப் பலவகையில் பயமுறுத்தினார்கள்" என்பர் D.கோபால் செட்டியார் (1920:13-14)

“தமிழரசர்களைக் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு பலவித தந்திரங்கள் செய்து ஏமாற்றி குற்றமற்ற தமிழர்களைத் தங்களின் தீய ஒழுக்கங்களையும் ஆசாரங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்தனர். தமிழகத்தில் ஆரியரின் ஆசாரங்களையும் நடவடிக்கைகளையும் ஒற்றுக்கொள்ளாதவர் தாழ்ந்தவர் என்கிற கருத்தும் பரவியது” என்பார் D.கோபால செட்டியார் (1920:14-15).

ஆக, மேற்குறித்த கருத்தின்படி நாகரீக வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பூர்வ குடி தமிழர்களைத் திட்டமிட்டு சாதியைத் திணித்து அவர்களைத் தாழ்ந்த குடிகளாக்கி அடிமைப்படுத்தியிருக்கிறார்கள் ஆரியர்கள். இந்த ஆரியர்களின் அடிமைத்தனத்தை மனித இயல்புகள் கொண்ட கவிஞரால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கிறார். ‘தனி ஒரு மனிதனுக்கு உணவில்லை எனில் இந்த ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்’ என்ற பாரதியின் கருத்தையும், மாற்றம் என்பது மானுடத் தத்துவம் மாறாது என்ற சொல்லைத் தவிர மற்றவை அனைத்தும் மாறிவிடும் என்ற கார்ல் மார்க்ஸின் சித்தாந்தத்தையும் முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான். அதனால்தான் நூல் முழுவதும் பாதிப்புக்கு உள்ளான அடிமை மக்களின் உரிமைக் குரலாய்ப் பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகள் நிரம்பி வழிகின்றன.

துணைநின்றவை

1. கோபால செட்டியார். D, 1920, ஆதி திராவிடர் பூர்வ சரித்திரம், கிரந்தி - ராமஸ்வாமி செட்டியார் அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது, சென்னை.
2. மணிகண்டன்.ய, 2002, நீதிவெண்பா, தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின் சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர் - 613 009,
3. முருகன். எஸ்.கே, 2023, விகடன் பிரசுரம், 757, அண்ணா சாலை, சென்னை - 600 002
4. வேங்கடாசலம், 2007, மணிமேகலை, பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை - 600 014.
5. வேங்கடசாமி நாட்டார். ந.மு., 1927, மூதுரை, தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி & சென்னை.
6. ஜகன்னாதன். மு, 1957, தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டம், ஜீவோதயம் அச்சகம், சென்னை - 600 005.
7. ஜகன்னாதன். மு, ஜீவாவின் பாடல்கள், 1962, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் சென்னை - 600 098.
8. கார்த்திகேயன்.வீ.கே, 15.05.2017, <https://iravie.com/%E0%AE%95%E0%AE%B5%E0%AE%BF%E0%AE%9E%E0%AE%B0%E0%AF%8D-%E0%AE%B5%E0%AF%86%E0%AE%B3%E0%AF%8D%E0%AE%B3%E0%AE%BF%E0%AE%AF%E0%AE%99%E0%AF%8D%E0%AE%95%E0%AE%BE%E0%AE%9F%E0%AF%8D%E0%AE%9F%E0%AE%BE%E0%AE%A9/>
9. பிரேம்ஜான் சந்திரசேகரன், <https://ta.quora.com/%E0%AE%AE%E0%AE%A9%E0%AE%BF%E0%AE%A4%E0%AE%AE%E0%AF%8D-%E0%AE%AE%E0%AE%B1%E0%AF%8D%E0%AE%B1%E0%AF%81%E0%AE%AE%E0%AF%8D>